

Valla

HISTORY STORIES.

(PART II FOR CLASS III.)

J
32
1889

9/7/11

7/3/10

KK
J 32
(Mal.)

K. KRISHNA IYER BROS.

M. C. S.

Sree Vidya Series No. 5

HISTORY STORIES

(Part II for Class III)

Edited by

K. Narayana Pisharodi, M. A. [HONS.]

K. KRISHNA IYER BROS.,
Educational Publishers & Book-sellers
TRICHUR.

1114.

[Price 4 Annas.

Handwritten notes:
22/11/1922
K. Narayana Pisharodi
M. A. [HONS.]
Copyright

PRINTED AT
THE RAMANUJA PRINTING HOUSE LTD.,
TRICHUR.

വിഷയവിവരം.

നമ്പർ		ഭാഗം
1.	രാമായണകഥ	1
2.	മഹാഭാരതകഥ	13
3.	സത്യവാനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ	21
4.	സാവിത്രിയും സത്യവാനും	25
5.	നളനും ദമയന്തിയും	27
6.	അലക്സാണ്ടർ മഹാനും കുതിരയും	31
7.	പത്മിനി	33
8.	ചാൻബീബി	35
9.	ശിവാജിയും രാമദാസും	38
10.	ബൊഡേഷ്യാ	41
11.	ആൽഫ്രഡ് രാജാവും അപ്പുവും	43
12.	റോബർട്ട് ബ്രൂസും എട്ടുകാലിയും	45
13.	തിരുവഞ്ചിക്കുളം	46
14.	ഇമയവർമ്മപെരുമാൾ	48
15.	തിരുമലദേവനും മരതകപ്പച്ചയും	50
16.	പുടൽമാണിക്യം	52
17.	വാസ്കോഡിഗാമ	54

1. രാമായണകഥ.

ശ്രീരാമനും വിശ്വാമിത്രനും.

വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ അയോദ്ധ്യ എന്നു പോയ ഒരു രാജ്യമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അതിനെ കൗസ് എന്നാണ് വിളിച്ചു വരുന്നത്. പണ്ട് കരിക്കൽ ആ രാജ്യം ദശരഥ മഹാരാജാവു ഭരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു മൂന്നു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു കൌസല്യ, കൈകേയി, സുമിത്ര എന്നാണു പേർ. അവരിൽ സന്താനമുണ്ടാകാത്തതുകൊണ്ടു ദശരഥൻ വളരെ ദുഃഖിച്ചു; പല സൽക്കർമ്മങ്ങളും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ഗുരുവായ വസിഷ്ഠമഹർഷിയുമായി ആലോചിച്ചു ദശരഥൻ പുത്രകാമയാഗം ചെയ്തു. യാഗത്തിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിനു നാലു പുത്രന്മാർ ജനിച്ചു.

കൌസല്യയുടെ പുത്രനു രാമൻ എന്നാണ് പേരിട്ടത്. കൈകേയിയുടെ മകനാണു ഭരതൻ. ലക്ഷ്മണൻ എന്നും ശത്രുഘ്നൻ എന്നും സുമിത്രയുടെ പുത്രന്മാർക്കു പേരിട്ടു.

വസിഷ്ഠമഹർഷി രാജകുമാരന്മാരെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. എല്ലാ വിദ്യകളിലും അവർ സമർത്ഥന്മാരായി.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കെ ഒരു നാൾ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി അയോദ്ധ്യയിൽ വന്നു. അദ്ദേഹം ഭഗവാനോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“രാജാവേ, ഞാൻ പതിവായി യാഗം നടത്തുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ഭൃഷ്ണനായ രാക്ഷസന്മാർ അതു മുടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അദ്വൈതം കൊണ്ടു യാഗം രക്ഷിക്കണം. അതിനായി എന്റെ കൂടെ രാമനേയും ലക്ഷ്മണനേയും അയച്ചുതരണം.”

പുത്രന്മാരെ പിരിയുന്നതു ഭഗവാനു ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പല കഴികഴിവും പറഞ്ഞുനോക്കി. ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ വസിഷ്ഠന്റെയും മന്ത്രിയായ സുമന്ത്രരുടേയും സമ്മതത്തോടുകൂടി ഭഗവാനു രാമനേയും ലക്ഷ്മണനേയും പറഞ്ഞയച്ചു.

വഴിമദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു രാമൻ, വിശ്വാമിത്രന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം, താടകയെ കൊന്നു. ആ രാക്ഷസി വളരെ ഭൃഷ്ണയായിരുന്നു. വഴിയിൽവെച്ചു വിശപ്പും ദാഹവുംകൊണ്ടു കുട്ടികൾ വലയരുത് എന്ന് കരുതി അച്ഛൻ വിശ്വാമിത്രൻ രണ്ടു മന്ത്രങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചു. ആ മന്ത്രങ്ങളുടെ പേർ ബല എന്നും അതിബല എന്നുമാണ്.

വിശ്വാമിത്രൻ തന്റെ ആശ്രമത്തിൽ വന്നു യാഗവും ആരംഭിച്ചു. പതിവുപോലെ അതു മുടക്കാൻ

രാജസന്മാർ എത്തി. രാമൻ അവരിൽ ചിലരെ കൊന്നു; മറ്റു ചിലരെ ആട്ടിപ്പായിച്ചു; യാഗം ശരിയായി നടത്തി.

രാമന്റെ പരാക്രമം വിശ്വാമിത്രനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. മിഥിലാപുരിയിൽ ജനകരാജാവു വാണിരുന്ന ഒരു കാലമാണ് അത്. ആ രാജധാനിയിൽ ഒരു വലിയ വില്ലുണ്ടെന്നും അതിനു 'ത്രൈയ്യംബകം' എന്നാണു പേരെന്നും വിശ്വാമിത്രൻ രാജകുമാരന്മാരോട് പറഞ്ഞു. കുട്ടികൾക്ക് ആ വില്ലൊന്നു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹം തോന്നി. അദ്ദേഹം അവരേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു മിഥിലയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പോകുന്നവഴിക്കു രാമൻ അവലുക്കു ശാപമോക്ഷം കൊടുത്തു. ഭർത്താവു ശപിച്ചതിനാൽ വളരെ കാലമായി അവർ കല്ലായിട്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ശ്രീരാമന്റെ കാലടി കല്ലിന്മേൽ തട്ടി. അപ്പോൾ അവളുടെ ശാപം തീർന്നു. അവർ എഴുന്നേറ്റു രാമനെ സ്തുതിച്ചു. രാമന്റെ അനുഗ്രഹവും വാങ്ങി അവലു ഭർത്താവായ ഗൌതമന്റെ അടുക്കലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

മിഥിലയിൽ എത്തിയ രാജകുമാരന്മാരും വിശ്വാമിത്രനും ജനകനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം അവരെ സല്ക്കരിച്ചു; അവർ ത്രൈയ്യംബകം വില്ലു കണ്ടു. അനേകം ആളു

കുറു കന്നിച്ച് എടുത്തുപൊക്കുവാൻ വാലും വിഷമി
ക്കുന്ന ആ വില്ല് കരു പ്രയാസവും കൂടാതെ രാമൻ പൊ
ക്കി. ഉടനെ അതു കലച്ചു: അപ്പോൾ വില്ലു മുറിഞ്ഞു.
ആ സമയത്തു ഇടിമുഴക്കംപോലുള്ള ശബ്ദം ഉണ്ടായി.
അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരെല്ലാം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

തന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം, ത്രൈലോക്യം വില്ലു ക
ലച്ച രാമനു ജനകൻ പുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടു
ക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി. ആ കന്യകയുടെ പേർ സീത എ
ന്നാണ്. സീതയ്ക്കു മൂന്നനുജത്തിമാരുണ്ട്. അവർക്കു ശ്ര
തകീർത്തി, ഉഷ്മിള, മാന്ധവി എന്നിങ്ങനെയാണു് പേ
രുകൾ.

ജനകരാജാവു ദശരഥനെ ആളയച്ചു വരുത്തി. മ
റ്റു പുത്രന്മാരും കൂടെ വന്നിരുന്നു. മിഥിലയിൽവെച്ചു
വിവാഹം കേമമായി കൊണ്ടാടി. രാമൻ സീതയേയും
ലക്ഷ്മണൻ ഉഷ്മിളയേയും വേട്ട. ഭരതൻ ശ്രതകീർത്തി
യേയും ശത്രുഗ്ധൻ മാന്ധവിയേയും വിവാഹം ചെയ്തു.
ദശരഥൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു.

എല്ലാവരുംകൂടി അയോദ്ധ്യയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പ
രശുരാമന്റെ ഗൃഹമാണു് ശിവൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
വില്ലാണല്ലോ രാമൻ ഒടിച്ചുകളഞ്ഞതു്. ക്ഷത്രിയന്മാ
രോടു പണ്ടുതന്നെ വിരോധമാണു് പരശുരാമനു്. ആ

വിരോധം ഗുരുവിന്റെ വില്ലാടിച്ച് ശ്രീരാമൻ എന്ന കേട്ടതോടുകൂടി വർദ്ധിച്ചു. പകതീക്കാനായി പരശുരാമൻ മിഥിലയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വഴിക്കുവെച്ച് അദ്ദേഹം ശ്രീരാമാദികളെ കണ്ടു. പരശുരാമൻ ശ്രീരാമനോടു എതിർത്തു. ശ്രീരാമൻ പരശുരാമനെ തോല്പിച്ചു. പിന്നീടു ദശരഥനോടും അനുജന്മാരോടുംമാണിച്ച് ശ്രീരാമൻ സുഖമായി അയോദ്ധ്യയിൽ എത്തി.

സീതാനേ പക്ഷണം.

കൈകേയിയുടെ സഹോദരൻ യുധാജിത്ത് എന്ന പേരായ രാജാവു കേകയരാജ്യം വാണിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഭരതനേയും ശത്രുഘ്നനേയും കാണണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടു് ആളിയച്ചു. ദശരഥൻ അവരെ അങ്ങോട്ടയച്ചു.

ദശരഥനു വാൽകൃതമായി. രാജ്യം ഭരിക്കാനുള്ള ശക്തിയും കുറഞ്ഞു. നാട്ടുകാരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ശ്രീരാമനെ യുവരാജാവായി വാഴിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

അഭിഷേകത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കി. കൈകേയിയുടെ ദാസിയായ മന്ദരയ്ക്കു ശ്രീരാമൻ യുവരാജാവാനുതകുന്നതു കാണാൻ ഇഷ്ടമുണ്ടായില്ല. അഭിഷേകം എ

ങ്ങിനെെയെങ്കിലും മുടക്കണം എന്നായി അവളുടെ ആലോചന. അവൾക്കു പെട്ടെന്നു ഒരു ഉപായം തോന്നി. ഉടനെ മന്ദമര കൈകേയിയെ ആ ഉപായം ധരിപ്പിച്ചു. കൈകേയിയുടെ മനസ്സിലും അസൂയ കടന്നുകൂടി. അവൾ ദേശമമഹാരാജാവിനോടു പറഞ്ഞു. “മഹാരാജാവേ, പണ്ടു ദേവാസുരയുദ്ധം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ എനിക്കു അങ്ങു രണ്ടു വരം തരികയുണ്ടായല്ലോ. ആ വരം ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ചോദിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു ഞാനും പറഞ്ഞിരുന്നു. എനിക്കു ആ വരങ്ങൾ രണ്ടും ഇപ്പോൾ തരണം. രാമനെ 14 കൊല്ലം കാട്ടിലയക്കണം. എന്റെ പുത്രനെ യുവരാജാവായി വാഴിക്കുകയും വേണം”. മന്ദമരയുടെ ഉപായം ഫലിച്ചു.

ദേശമനു അവളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ വളരെ ദുഃഖം ഉണ്ടായി. സത്യവാനായ രാജാവിനു കൈകേയി പറയുന്നതു അനുസരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വന്നു. അദ്ദേഹം മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു നിലത്തുവീണു.

രാമൻ അച്ഛന്റെ വിഷാദത്തിനുള്ള കാരണം മനസ്സിലാക്കി. ഒട്ടും താമസിക്കാതെ സീതയും ലക്ഷ്മണനും മൊന്നിച്ചു ആ കുമാരൻ കാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

ചിത്രകൂടം എന്ന പദ്മതത്തിൽ അവർ മൂന്നുപേരും കുറേനാൾ പാർത്തു. പുത്രന്മാരെ പിരിഞ്ഞ ദുഃഖത്താൽ

ദേശമൻ ഏറെത്താമസിയാതെ മരിച്ചു. കേകയരാജ്യം
 തുറന്നു ഭരതശത്രുംഗന്മാർ അയോദ്ധ്യയിൽ വന്നു. അ
 പ്സോചാണി എല്ലാ വിവരവും അവർക്ക് മനസ്സിലായത്.
 കൈകേയിയുടെ ഭർമ്മാഹം ഭരതൻ തീരെ രസിച്ചില്ല.
 അദ്ദേഹം രാമനെച്ചെന്നുകണ്ടു പിതാവു മരിച്ചു വർത്ത
 മാനം അറിയിച്ചു; അയോദ്ധ്യയിലേക്കു മടങ്ങിവരൻ
 അപേക്ഷിച്ചു. സത്യസന്ധനായ രാമൻ ഭരതനെ ആ
 ശപസിപ്പിച്ചു അയോദ്ധ്യയിലേക്കു അയച്ചു. 14 കൊല്ലം
 കഴിഞ്ഞാൽ താൻ വന്നുകൊള്ളാമെന്നും അതേവരെ ഭര
 തൻ രാജ്യം ഭരിക്കണമെന്നും രാമൻ ഭരതനോടു പറ
 ൈച്ചു. നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടു ഭരതൻ മടങ്ങി. രാജ
 ധാനിക്കു പുറത്തു നന്ദിഗ്രാമം എന്നു പേരായ ഒരു പ്ര
 ദേശമുണ്ടു്. അവിടെ ശ്രീരാമന്റെ മെതിയടികൾവെ
 ചു പൂജിച്ചുകൊണ്ടു ഭരതൻ കാലം കഴിച്ചു. രാമന്നു പ
 കരം ഭരതകുമാരൻ രാജ്യം ഭരിക്കുകയും ചെയ്തു.

രാമലക്ഷ്മണന്മാർ അച്ഛന്റെ ശേഷക്രിയകൾ കാ
 ട്ടിൽവെച്ചു നടത്തി. ദേശമന്റെ മരണത്തിൽ സീതാ
 ദേവിക്കും അതിരറ്റ വ്യസനം ഉണ്ടായി.

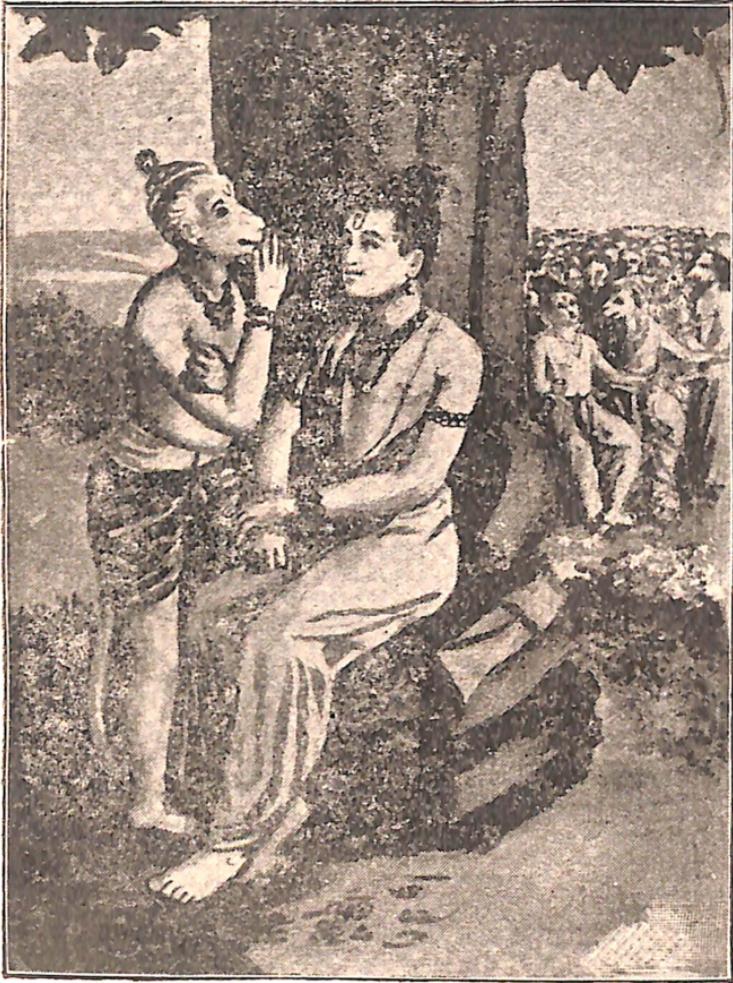
രാമലക്ഷ്മണന്മാർ പഞ്ചവടിയിൽ പാർക്കുമ്പോൾ
 ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട അവരെ കാണാൻ ഇടയായി. അവരും
 രാക്ഷസന്മാരുടെ രാജാവായ രാവണന്റെ പെങ്ങളാണു്.

ശ്രദ്ധപൂർവ്വം രാമനെ വേദം പഠിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹം തോന്നി; രാമൻ അവളുടെ ആശങ്ക വഴിപ്പെട്ടില്ല. അവൾ ലക്ഷ്മണനോടു തന്റെ ഭർത്താവുകളെക്കുറിച്ച് അപേക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹവും അവളെ വിശ്വസിച്ചു. അവൾക്കു സീതയുടെ നേരെ കോപം തോന്നി മീറിപ്പോയി. ലക്ഷ്മണൻ അവളുടെ കാതം മുക്കി അറിഞ്ഞുവിട്ടു.

ശ്രദ്ധപൂർവ്വം കരഞ്ഞുകൊണ്ടു വരുന്ന സമീപം സഭയും ഉണ്ടായിട്ടു. വാനം അവളുടെ കര ആർക്കു കേൾക്കാൻ പറ്റാത്തതുപോലെ. പെങ്ങളുടെ അപമാനത്തെ സ്ഥിതികളെ വരൻ രാമലക്ഷ്മണന്മാരോടു വ്യക്തമാക്കി. രാമൻ വരനെ കൊന്നു.

ശ്രദ്ധപൂർവ്വം എന്നിട്ടും വെറുതെ ഇരുന്നില്ല. അവൾ ലക്ഷ്മണൻ രാവണനോടു ഉണ്ടായ വൃത്താന്തം ധരിപ്പിച്ചു. ആ കൂട്ടത്തിൽ സീതയുടെ സൗന്ദര്യവും വാഴ്ചയും. എത്രവിധമെങ്കിലും സീതയെ കണ്ടുകൊണ്ടുപോരണം എന്നു രാവണൻ തീർച്ചയാക്കി. ഇക്കാലത്തിൽ സഹായിക്കാൻ മാരിചനേയും ക്ഷണിച്ചു. മരണം ഭയന്നു മാരിചൻ പുറപ്പെട്ടു.

ശ്രീരാമനെ സീതയുടെ അടുക്കൽനിന്നു അകറ്റുന്നതിനു മാരിചൻ ഒരു വഴി കണ്ടുപിടിച്ചു. അയാൾ മാരിചനെക്കുറിച്ച് ഭംഗിയുള്ള ഒരു പൊന്നാമ്പി രാമന്റെ

ശ്രീരാമനും ഹനുമാനും

ആശ്രമത്തിന്നു മുറവിൽനിന്നു കൂത്താടുവാൻ തുടങ്ങി. സീതയ്ക്കു ആ മാതിനെ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആശ്രമം ഉണ്ടായി. രാമൻ മാതിനെ പിടിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. മാൻ അകന്നകന്നു പോയി. ശ്രീരാമനും മാതിനെ പിന്തുടന്ന് വളരെദൂരം പോയി. മാൻ അകപ്പെടുന്നതല്ല എന്നു തീർച്ചയാക്കി രാമൻ അതിന്റെ നേക്ക് കരണപ്പെട്ടു. അമ്പേരറ്റ് മാൻ നിലത്തുവീണു. ലക്ഷ്മണനെ രക്ഷിക്കായി വിളിച്ചുകൊണ്ടു ആ കൃത്രിമമൃഗം ചത്തുപോയി. മാശീഖന്റെ നിലവിളി സീത കേട്ടു. അവൾക്കു ആ ശബ്ദം ശ്രീരാമന്റെയാണെന്നു തോന്നി. ലക്ഷ്മണനെ വിളിച്ചു സീത രാമദേവന്റെ സമീപം പോകേണമെന്നു കല്പിച്ചു. ദേവിയെ തനിയെ വിട്ടുപോകുവാൻ ലക്ഷ്മണൻ മടിച്ചു. സീതകേട്ട ശബ്ദം ശ്രീരാമന്റെതല്ലെന്നു ലക്ഷ്മണൻ പറഞ്ഞു. സീത സമ്മതിച്ചില്ല. അവളുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു ലക്ഷ്മണൻ ശബ്ദംകേട്ട സമലത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആശ്രമത്തിൽ സീത മാത്രമായി. രാവണൻ ആ തക്കംനോക്കി വന്നു സീതയെ ബലാപ്കാരമായി ഏടുത്തു തേരിൽ കേറി കൊണ്ടുപോയി. ആശ്രമം ശൂന്യമായി.

മാതിനെ കൊന്നു മടങ്ങിവരുന്ന രാമനെ ലക്ഷ്മണൻ കണ്ടു. സീതാദേവിയുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു മാത്രമാണു താൻ പുറപ്പെട്ടതെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികൾ

ലക്ഷ്മണൻ ജ്യേഷ്ഠനെ ധരിപ്പിച്ചു. ഒട്ടും താമസിക്കാതെ അവർ ആശ്രമത്തിൽ മടങ്ങിവന്നു. സീതയെ കണ്ടില്ല. ശ്രീരാമനു വലിയ വ്യസനമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു മുറവിളി കൂട്ടി. മരങ്ങളോടും വള്ളികളോടും ‘സീതയെവിടെ സീതയെവിടെ?’ എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു കാഴ്ച മുഴുവൻ രാമൻ നടന്നു. അങ്ങിനെ നടക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ പക്ഷിയെ കണ്ടു. ആ പക്ഷി സീതയെ ഭക്ഷിച്ചിരിക്കുമെന്നു ഉഘരിച്ച് കോപത്തോടുകൂടി രാമൻ അതിന്റെ നേക്കു പാഞ്ഞെടുത്തു. അപ്പോൾ അവശനായി കിടക്കുന്ന ആ പക്ഷി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“രാമദേവ, ഏനെ കൊല്ലരുത്. ഞാൻ അങ്ങയുടെ അച്ഛന്റെ ചങ്ങാതിയാണ്. സീതാദേവിയെ കട്ടുകൊണ്ടുപോകുന്ന രാവണനുമായി ഞാൻ വളരെ നേരം പോരാടി. ആ ഭൃഷ്ടന്റെ വാളേറ്റു ചിറകുകൾ അറ്റു പോയതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഗതികെട്ടവനായി നിലത്തു കിടക്കുന്നത്.” ഇത്രയും പറഞ്ഞു ജടായു എന്ന ആ പക്ഷി ജീവനെ ഉപേക്ഷിച്ചു. രാമലക്ഷ്മണന്മാർ ആ പക്ഷിയെ സംസ്കരിച്ചു.

സീതയെ അന്വേഷിച്ചു പിന്നെയും അവർ കാട്ടിൽ നടന്നു. അപ്പോഴാണ് ഹനുമാനെ കണ്ടത്. ഹനുമാൻ അവരെ സുഗ്രീവന്റെ അടുക്കലേക്കു എടുത്തുകൊണ്ടു പോയി. ബാലിയുടെ അനുജനാണ് സുഗ്രീവൻ. ആ

യാൾ ബാലിയെ പേടിച്ചു വനത്തിൽ കളിച്ചു താമസിക്കുകയായിരുന്നു. ബാലിയെ കൊന്നു കിഷ്കിന്ധാരാജ്യം സുഗ്രീവനു കൊടുക്കാം എന്ന് രാമൻ കരാറു ചെയ്തു. സീതയെ അന്വേഷിക്കാൻ വാനരന്മാരെ അയക്കാമെന്നു സുഗ്രീവനും ഏറ്റുപറഞ്ഞു. ആ നിശ്ചയം അനുസരിച്ചു രാമൻ ബാലിയെ കൊന്നു; സുഗ്രീവൻ സീതയെ അന്വേഷിച്ചാൻ. നാലു ദിക്കിലേക്കും വാനരന്മാരെ അയക്കുകയും ചെയ്തു. തെക്കോട്ടുപോയ വാനരന്മാരുടെ സംഘത്തിൽ പ്രമാണികൾ അംഗതനം, ജാംബവാനം, ഹനുമാനം ആയിരുന്നു. ഹനുമാൻ, സീത ലങ്കയിലാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി ദക്ഷിണസമുദ്രം ചാടിക്കടന്നു. സീത വിളറി ക്ഷീണിച്ചു ശിംശപാവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ചുറ്റും രാക്ഷസസ്രീകൾ കാത്തിരുന്നു. അവരെല്ലാം ഉറങ്ങിയ സമയത്തു ഹനുമാൻ സീതയെ കണ്ടു ശ്രീരാമന്റെ വൃത്താന്തം പറഞ്ഞു ആശ്വസിപ്പിച്ചു. വിശ്വാസം വരാൻവേണ്ടി ശ്രീരാമൻ തന്നെ ഏല്പിച്ചിരുന്ന മോതിരം ഹനുമാൻ സീതയ്ക്കു കൊടുത്തു. അതിനുപകരം അടയാളമായി സീത തന്റെ മൃശാരണം ഹനുമാന്റെ കൈയിലും നല്കി. ഹനുമാൻ ലങ്കയിൽ ചില പരാക്രമങ്ങളെല്ലാം കാണിച്ചു മടങ്ങിവന്നു രാമദേവനെ കണ്ടു മൃശാരണം കൊടുത്തു. സീതയുടെ സ്ഥിതിയും ധരിപ്പിച്ചു.

രാമരാവണയുദ്ധം.

സുഗ്രീവന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി രാമൻ ലങ്കയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. രാവണൻ യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറായി. ആയാളുടെ അനുജന്മാരിൽ ഒരുവനായ വിഭീഷണൻ സത്യസന്ധനും ധർമ്മിയും ആയിരുന്നു. അയാൾ രാവണനോടു, സീതയെ രാമനുകൊടുത്തു് യുദ്ധം കൂടാതെ കാര്യം ഭംഗിയായി കലാശിപ്പിക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചു. രാവണനു വിഭീഷണന്റെ വാക്കുകൾ രസിച്ചില്ല. വിഭീഷണൻ ശ്രീരാമന്റെ പക്ഷത്തിൽ ചേർന്നു.

സമുദ്രത്തിൽ ചിരകെട്ടി സൈന്യങ്ങളോന്നിച്ചു് ശ്രീരാമൻ ലങ്കയിൽ എത്തി. യുദ്ധം കൂടാതെ കഴിപ്പാൻ രാമൻ ശ്രമിച്ചു. ഫലമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. രാമനെ ജയിക്കാൻ ഒരു വിഷമവും ഇല്ലെന്നാണു് രാവണൻ കരുതിയതു്. യുദ്ധം ഭയങ്കരമായി. കുങ്കുമപ്പൊടി, അതികായൻ, ഇന്ദ്രജിതു് എന്നിവരെല്ലാം രാമന്റെയും ലക്ഷ്മണന്റെയും അമ്പുകൾ ഏറ്റു മരിച്ചു. അനുജനായ കുങ്കുമപ്പൊടിയുടെയും പുത്രനായ ഇന്ദ്രജിത്തിന്റെയും മരണം രാവണനെ എന്തെന്നില്ലാതെ ദേവിപ്പിച്ചു. ഭക്തിയിൽ രാവണൻതന്നെ വേദകുളത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

രാമനും രാവണനും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധം ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായിരുന്നു. ശ്രീ യുദ്ധത്തിൽ രാവണൻ മരിച്ചു.

ശ്രീരാമൻ ഭക്തനായ വിഭീഷണനെ ലങ്കാരാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. സീത അഗ്നിപരീക്ഷയിൽ പരിശുദ്ധയെന്നു ലോകകർമ്മബോധ്യം വന്നു.

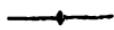
വിമാനത്തിൽ കേറി എല്ലാവരും അയോദ്ധ്യയിൽ വന്നു. ഭരതനിൽനിന്നും രാമൻ രാജ്യം ഏറ്റെടുത്തിട്ടു രാജാവായി വളരെക്കാലം പ്രജാപാലനം നടത്തി. അന്നു ജനാരോടും വസിഷ്ഠനോടും സുമന്ത്രരോടും ആലോചിച്ചു ജനങ്ങളുടെ ഹിതംനോക്കി ശ്രീരാമൻ രാജ്യം ഭരിച്ചു കീർത്തിനേടി.

2. മഹാഭാരതകഥ.

പാണ്ഡവന്മാരുടെ ബാല്യം.

ഇന്ത്യയിൽ സൂര്യവംശം എന്നും ചന്ദ്രവംശം എന്നും പ്രസിദ്ധമായി രണ്ടു രാജവംശം ഉണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീരാമൻ ജനിച്ചതു സൂര്യവംശത്തിലാണ്. പാണ്ഡവന്മാരാരകളെ ചന്ദ്രവംശത്തിലാണ് പിറന്നതു്. പാണ്ഡു മഹാ

രാജാവിന്റെ പുത്രന്മാരൊന്നു പാണ്ഡവന്മാർ എന്നു പറയുന്നതു്. പാണ്ഡുവിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനാണു ധൃതരാഷ്ട്രർ. ജനിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ കരുടനായിരുന്നു ധൃതരാഷ്ട്രർ. അതിനാൽ രാജ്യം ഭരിച്ചതു പാണ്ഡുമാരാജാവാണ്.

ധൃതരാഷ്ട്രർ ഗാന്ധാരിയിൽ ഒരു കന്യക ഉൾപ്പടെ നൂറൊന്നു മക്കൾ ഉണ്ടായി. പാണ്ഡുവിനു കുന്തി എന്നും മാദ്രി എന്നും പേരായ ഭാര്യമാരിൽ അഞ്ചു മക്കളും പിറന്നു. ധർമ്മപുത്രർ, ഭീമൻ, അർജ്ജുനൻ എന്നിവരുടെ അമ്മയാകുന്നു കുന്തിദേവി. നകുലസഹദേവന്മാരുടെ മാതാവാണ് മാദ്രി. രാജകുമാരന്മാരിലെല്ലാംവെച്ചു മുത്തവൻ ധർമ്മപുത്രനാണ്.

കുമാരന്മാർ കൃപാചാര്യരുടെ ശിഷ്യന്മാരായി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തുവന്നു. ശത്രുത്തിലും ശാസ്യത്തിലും കൂടുതൽ പരിചയം പാണ്ഡവന്മാർക്കായിരുന്നു.

ആയുധവിദ്യയിൽ അതിസമർത്ഥനായ കരാചാര്യനെയാണു പിന്നീടു് അവർക്കു ലഭിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ദ്രോണൻ എന്നായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണനാണെന്നിടമുണ്ടു് അദ്ദേഹം അസുവിദ്യയിൽ അക്കാലത്തുള്ള വിദ്യാലികളിൽ ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു ഗുരുദക്ഷിണക്കു രാജകുമാരന്മാർ തയ്യാറായി. 'അഭീഷ്ടദാനം' ചെയ്യാൻ അവർ

കരുണി. ഗോണരുടെ ആഗ്രഹം പാഞ്ചാലരാജാവിനെ പിടിച്ചു കെട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു തന്റെ കാൽക്കൽ കാഴ്ച വെക്കണമെന്നാണ്. നൂറുപേക്ക് ഗോണരുടെ ആഗ്രഹം നിരവേറാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അജ്ജനൻ പാഞ്ചാലനെ ബന്ധിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു ഗുരുപാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചു. ഗുരുവിനു അജ്ജനന്റെ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ അതിയായ സന്തോഷം തോന്നി.

പാണ്ഡവന്മാർ പഠിപ്പിലും നടപ്പിലും പ്രസിദ്ധന്മാരായി. അവരെ നാടുകാരുടെ ബന്ധുക്കളും എന്തെന്നില്ലാതെ പുകഴ്ത്തി. ദുര്യോധനൻ തുടങ്ങിയ നൂറുപേക്ക് പാണ്ഡവന്മാരുടെ നേരെ അസൂയതോന്നി. ഈ ദുസ്ഥലാചാരകൊണ്ടു പിണഞ്ഞ ആപത്തുകൾ അസംഖ്യം ആയിരുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഭയങ്കരശത്രുവാണല്ലോ അസൂയ.

പാണ്ഡവന്മാരുടെ വനവാസം.

ധർമ്മപുത്രർ യുവരാജാവായി. ആ കാലം നൂറുപേക്ക് തീരെ രസിച്ചില്ല. അവർ കണ്ണനേയും ശകുനിയേയും കൂട്ടുപിടിച്ചു പാണ്ഡവന്മാരെ നശിപ്പിക്കാൻ വട്ടംകൂട്ടി. ഗാന്ധാരിയുടെ ആങ്ങളയായിരുന്നു ശകുനി. ആയാൾ മരുമക്കളെ, നേർവഴിക്കു നടക്കാൻ ഒരിക്കലും സ

മ്മതിച്ചില്ല. വിവേകം കുറവായിരുന്നതിനാൽ, ശക്തിപരയുന്നതു വിട്ടുനടക്കാൻ നൂറുപേക്ക് കഴിയും ഉണ്ടായില്ല. അവർ എല്ലാവരുംകൂടി ആലോചിച്ചു വാരണാവതത്തിൽ അരക്കുകൊണ്ടു ഒരു കോവിലകം പണിയിച്ചു. പാണ്ഡവന്മാർ ഗൃതരാഷ്ട്രരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ആ കോവിലകത്തു പാപ്പ തുടങ്ങി. പാണ്ഡവന്മാരെ ഈ കോവിലകത്തിട്ടു ദഹിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു നൂറുപേരുടെ ഉദ്ദേശം. ആ ആലോചന വിഭരൻ അറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം കോവിലകം പണിചെയ്തു ശിപ്പികളോട് അതിനുള്ളിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു പോകാൻ ഒരു ഗ്രന്ഥമാഗ്നം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു പറഞ്ഞുപിടിച്ചിരുന്നു. അവർ അപ്രകാരം ഒരു ഉഴുവഴിയും ഉണ്ടാക്കി. ഭയ്യോധനൻ അരക്കില്ലത്തിന്നു തിരിച്ചുപിടിച്ചു. പാണ്ഡവന്മാർ വിഭരൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഗൃഹമാഗ്നമായി പുറത്തുവന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു.

അതിനുശേഷം അവർ കന്വീദേവിയൊന്നിച്ചു കാട്ടിൽ താമസിച്ചു; വനത്തിലുള്ള ഭയ്യന്മാരെ നശിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ പാർക്കുന്ന കാലത്താണ് പാണ്ഡവന്മാർ പാണ്ഡവന്മാർ കേട്ടതു്. ബ്രാഹ്മണരുടെ വേഷത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാർ പാണ്ഡവരാജ്യത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെവെച്ചു അജ്ഞനൻ ചിരപരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. പാണ്ഡവരാജാവിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം വിജ

യൻ പാഞ്ചാലിയെ കൈക്കൊണ്ടു. 'ഞങ്ങൾക്ക് ഇന്ന് ഒരു ഭിക്ഷ കിട്ടി' എന്നു പാണ്ഡവന്മാർ കുന്തിയെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അതു നിങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുവിൻ എന്നു കുന്തി കാര്യം അറിയാതെ പുത്രന്മാരോടു പറഞ്ഞു. അമ്മയുടെ വാക്ക് അസത്യമാക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ അവർ പാഞ്ചാലിയുടെ ഭർത്താക്കന്മാരായി.

അരക്കില്ലം തീ വെപ്പിച്ചതോടുകൂടി പാണ്ഡവന്മാർ നശിച്ചു എന്നാണ് ഭയ്യോധനൻ കരുതിയത്. പാഞ്ചാലീസ്വയംവരത്തിൽ ജയിച്ചത് അജ്ജനനാണെന്നും അയാളുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർ സഹോദരന്മാരാണെന്നും ഭയ്യോധനന് ബോധ്യമായി. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിനു പരിഭ്രമം വർദ്ധിച്ചു.

പാണ്ഡവന്മാരെ സമാധാനിപ്പിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നു ധൃതരാഷ്ട്രർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഉടനെ അദ്ദേഹം അവരെ വരുത്തി. അവർക്കു രാജ്യത്തിൽ പകുതി കൊടുത്തു അവരോട് ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ സുഖമായി പാർത്തുകൊള്ളാനും കല്പിച്ചു. പാണ്ഡവന്മാർ വലിയച്ഛൻറെ വരുതി കേട്ടു നടന്നു.

പാണ്ഡവം എന്നു പേരായ ഒരു വനമുണ്ട്. ആ കാട് ഒരിക്കൽ തീ പിടിച്ചു. അഗ്നീദേവനോട് അതു

2

ദഹിപ്പിക്കാൻ അജ്ജനൻ സമ്മതിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അതു അഗ്നിക്ക് ഇരയായത്. ആ കാട്ടിൽ മയൻ എന്നു പേരായ ഒരു ശിപ്പി പാർന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെ അജ്ജനൻ തീയിൽ പെടാതെ രക്ഷിച്ചു. അതിനു പ്രതിഫലമായി അയാൾ പാണ്ഡവന്മാർക്ക് ഒരു വിശേഷം ചെയ്ത നഭാസ്ഥാനം പണിചെയ്തു കൊടുത്തു. ആ സ്ഥലം കാണാൻ ഭയ്യോധനനും അനുജന്മാരും കൂട്ടുകാരൊന്നിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. വെള്ളവും കരയും തിരിച്ചറിയാതെ കഴങ്ങിയ ഭയ്യോധനൻ ഒരു വലിയ കളത്തിൽ മറിഞ്ഞു വീണു. ആ കാഴ്ച കണ്ട് ഭീമസേനനും പാണ്ഡവിയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഭയ്യോധനനു വിരോധം കലശലായി വർദ്ധിച്ചു.

ആരൂപേർ കന്നിച്ചുകൂടി. ആലോചനയ്ക്കു ശക്തിയേയും കണ്ണനേയും വരുത്തി. കള്ളച്ചുതുകൊണ്ടു പാണ്ഡവന്മാരെ തോല്പിക്കേണമെന്നും അവരുടെ നാട് കൈവശപ്പെടുത്തണം എന്നും ഭയ്യോധനൻ തീച്ചപ്പെടുത്തി.

മൂതാട്ടത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാരുടെ സർവ്വസ്വവും നഷ്ടമായി. അവർ കരാറുപ്രകാരം പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം വനവാസവും ഒരു കൊല്ലം അജ്ഞാതവാസവും ചെയ്യേണ്ടവരായിത്തീർന്നു. ആ കാലത്തും ഭയ്യോധനാദികൾ

സ്വസ്ഥരായിരുന്നില്ല. അവർ പല ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്തു. പക്ഷെ ഫലമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല.

പാണ്ഡവന്മാർ അജ്ഞാതവാസം ചെയ്യുന്നതും വിരാടരാജ്യത്താണെന്നു ഭയ്യോധനനും കൂട്ടുകാരും കേട്ടു. ഉടനെ ത്രിശന്തനെ അങ്ങോട്ടയച്ചു. അയാൾ പടയുമായിച്ചെന്നു അവിടത്തെ പശുക്കളെ മുഴുവൻ തെളിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. ഇടയന്മാരുടെ സങ്കടം കണ്ടു ഉത്തരനും കന്നിച്ച് അജ്ജനൻ ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. ഒരു ചെറിയ യുദ്ധം ഉണ്ടായി. അജ്ജനൻ ജയിച്ചു. പശുക്കളെ വീണ്ടെടുത്തു. വിരാടരാജാവിനു, പാണ്ഡവന്മാരാണ് അതേവരെ തന്റെ രാജ്യത്തു താമസിച്ചിരുന്നതെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ ആശ്ചര്യം ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഉത്തരയെ അജ്ജനന്റെ പുത്രനായ അഭിമന്യുവിനു നൽകി അവരുടെ ബന്ധുവായി.

പതിമൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പാണ്ഡവന്മാർ നഗരത്തിൽ ചെന്നു രാജ്യം തിരിയെ തരണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടു. നൂറ്റുപേർ അതിനു സമ്മതിച്ചില്ല.

ഭാരതയുദ്ധം.

പാണ്ഡവന്മാർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു നൂറുപേക്ക് ക്ഷമിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മയ്യാദയ്ക്കു പകുതി രാജ്യം കൊടുക്കുകയാണു് നല്ലതെന്നു പാണ്ഡവന്മാർക്കുവേണ്ടി കൃഷ്ണൻ ഉപദേശിച്ചു. നൂറുപേർ ആ ഉപദേശം പുല്ലുപോലെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. അഞ്ചുപേക്കുംകൂടി ഒരു ഭവനം മാത്രമെങ്കിലും കിട്ടുന്നപക്ഷം യുദ്ധംകൂടാതെ കാര്യം ശരിപ്പെടുത്താമെന്നുപോലും കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു. ആരും ആ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചില്ല. അതിനാൽ യുദ്ധം വേണ്ടിവന്നു.

18 ദിവസം കരക്ഷേത്രം എന്ന പ്രദേശത്തുവെച്ചാണു് യുദ്ധം നടന്നതു്. ഭീഷ്മർ, ദ്രോണർ, കണ്ണൻ, ശകുനി, ദുര്യോധനൻ തുടങ്ങിയ കൌരവപക്ഷക്കാരും, അഭിമന്യു, ഘടോൽകചൻ മുതലായ പാണ്ഡവപക്ഷക്കാരും യുദ്ധത്തിൻ മരിച്ചു. രാജ്യത്തിന്നു അധികാരവും അവകാശവും ധർമ്മപുത്രക്കാണ്ണെന്നു തെളിഞ്ഞു.

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സഹായം ഒന്നു മാത്രമെ പാണ്ഡവന്മാർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സത്യവും അവരുടെ ഭാഗത്തായിരുന്നു.

വീരന്മാരെ കൊന്ന പാപം തീർക്കാൻ ധർമ്മപുത്രർ അശ്വമേധയാഗം നടത്തി. അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം രാജ്യം ശരിയായി ഭരിച്ചു. നാട്ടിൽ സുഖവും സന്തോഷവും മേൽക്കുമേൽ വളർന്നു. കൃഷ്ണൻ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു എന്നു കേട്ടു പാണ്ഡവന്മാർ നാടും രാജമന്ദിരവും വിട്ടു നേരെ വടക്കോട്ടു യാത്രയായി. ആ യാത്രയിൽ ധർമ്മപുത്രർ ഒഴികെ മറ്റുള്ളവരെല്ലാം കാലഗതി പ്രാപിച്ചു. ധർമ്മപുത്രർ മാത്രം ഉടലോടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോയി.

3. സത്യവാനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ.

അയോദ്ധ്യാരാജാവായ ഹരിശ്ചന്ദ്രനാണ് ഏറ്റവും സത്യവാൻ എന്നു വസിഷ്ഠൻ ദേവസഭയിൽ പറഞ്ഞു. വിശ്വാമിത്രൻ അതു ശരിയല്ല എന്നു തർക്കിച്ചു. തന്റെ വാടം തെളിയിക്കാമെന്നു വസിഷ്ഠൻ ഉറപ്പും കൊടുത്തു.

ഹരിശ്ചന്ദ്രനെ പരീക്ഷിക്കാൻ വിശ്വാമിത്രൻ പലതും പ്രവർത്തിച്ചു. കുറിക്കൽ തനിക്കു യാഗത്തിനു കുറെ ധനം തരണമെന്നു മഹർഷി ആവശ്യപ്പെട്ടു. രാജാവു ധനം വേണ്ടുവോളം കൊടുത്തു. അതു അവിടെത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കാൻ ഏല്പിച്ചുകൊണ്ട് വിശ്വാമിത്രൻ പോയി.

സുന്ദരിമാരായ രണ്ടു പറച്ചികളെ വിശ്വാമിത്രൻ സൃഷ്ടിച്ചു. അവരോടു ഹരിശ്ചന്ദ്രനെ പാട്ടിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. അവർ കഴിയുന്നതെല്ലാം ശ്രമിച്ചു. ഫലമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. സ്ത്രീകളെ ധിക്കരിച്ചയച്ചതു കേട്ടു വിശ്വാമിത്രൻ കോപിച്ചു. നാടു പോയാലും താൻ അധർമ്മം ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ നാടു' എന്റേതായി' എന്നു വിശ്വാമിത്രനും അവകാശപ്പെട്ടു. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ അങ്ങിനെയൊക്കട്ടെ എന്നു സമ്മതിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭാര്യയായ ചന്ദ്രമതിയും പുത്രനായ ലോഹിതാക്ഷനും സത്യകീർത്തി എന്നു പേരായ മന്ത്രിയും ഒന്നിച്ചു നാട്ടിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. മഹർഷി രാജാവിനെ ചെറുതെ വിട്ടില്ല. സൂക്ഷിക്കാൻ ഏല്പിച്ചു ധനം എവിടെ? എന്നായി അദ്ദേഹം. രാജാവു വിഷണ്ണനായി. കടം വീട്ടാമെന്നു രാജാവു വാശാനം ചെയ്തു. മഹർഷി ശിഷ്യനായ ശുകനെ കൂടെ അയച്ചു.

ശുകൻ പഠിച്ചു പണിയെല്ലാം പ്രയോഗിച്ചിടും ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ വ്യാജം പറയുകയുണ്ടായില്ല. കാശിരാജ്യത്തു ചെന്നു ഭാര്യയേയും പുത്രനേയും വിരദ കിട്ടിയ പണം രാജാവു ശുകനെ ഏല്പിച്ചു. താൻ ബുദ്ധിമുട്ടിയതിന്നു തന്മിക്കും പ്രതിഫലം കിട്ടേണമെന്നു ശുകൻ ശരിച്ചു.

അങ്ങനെയൊന്നെ എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം തന്നെത്തന്നെ ഒരു പറയുന്ന വിരമ പണം വാങ്ങി ശുഭ്രന കൊടുത്തു. ആ പറയന്റെ പേർ വീരബാഹു എന്നായിരുന്നു.

ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ വീരബാഹുവിന്റെ അടിമയായി. ശുശ്രൂഷണത്തിൽനിന്നു വീരബാഹുവിനു ചില അവകാശങ്ങൾ കിട്ടേണ്ടതുണ്ടു്. അതെല്ലാം ശരിയായി വാങ്ങി വീരബാഹുവിനെ ഏല്പിക്കണം. ഇതാണു് ഹരിശ്ചന്ദ്രനു കിട്ടിയ ജോലി.

ഭായ്യയേയും പുത്രനേയും പണത്തിനായി വില്പിക്കുണ്ടി വന്ന കഥ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുവല്ലോ. അവരെ വാങ്ങിയതു മഹാഭയനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണു്. അദ്ദേഹം ലോഹിതാക്ഷനെ ഒരു ദിവസം വിരമ കൊണ്ടു വരാൻ കാട്ടിലേക്കയച്ചു. കാട്ടിൽവെച്ചു ആ കുട്ടിയെ സപ്പം കുടിച്ചു. അപ്പനേരത്തിനുള്ളിൽ ആ ബാലൻ മരിച്ചു. ചന്ദ്രമതി പുത്രന്റെ ശവവും എടുത്തു ശുശ്രൂഷണത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആ ചുട്ടുകാട്ടിൽ കുട്ടിയെ ദഹിപ്പിക്കാൻ ഭാവിക്കെ കാവൽക്കാരനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ അവളെ തടഞ്ഞു. അരിയും പണവും വസ്രവും അവകാശം കൊടുക്കാതെ കുട്ടിയെ ദഹിപ്പിച്ചുകൂടാ എന്നായി ആയാൾ. ചന്ദ്രമതി യജമാനനെ വിവരം അറിയിച്ചു ഉടനെ വരാമെന്നു പറഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു. വഴിക്കുവെച്ചു

അവളെ കാശിരാജാവിന്റെ കിങ്കരന്മാർ ബന്ധനത്തിലാക്കി. അതിനു കാരണം കാശിരാജാവിന്റെ മകനെ കൊന്നതു അവളാണെന്നു അവർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടാണ്. ചന്ദ്രമതി കുറും ചെമ്പുവളല്ല. എങ്കിലും അവൾക്കു കുറും സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടായില്ല. രാജാവു ചന്ദ്രമതിക്കു മരണശിക്ഷ കല്പിച്ചു. അവളെ വെട്ടിക്കൊല്ലേണ്ട ചുമതല വീരബാഹുവിന്റെ കാവൽക്കാരനായിരുന്നു. അതെ; ചന്ദ്രമതിയുടെ ഭർത്താവിന്.

ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ എന്തെന്നില്ലാതെ വ്യസനിച്ചു. സ്വാമിഭക്തനായ അദ്ദേഹത്തിനു വീരബാഹു പറയുന്നതു അനുസരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം അവളെ വെട്ടി. ആ വെട്ടു അവളുടെ കഴുത്തിന് ഒരു ആരേണമായിത്തീർന്നു. കണ്ടുനിന്നവരെല്ലാം അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഇനി ഹരിശ്ചന്ദ്രനെ പരീക്ഷിക്കുന്നതു നിഷ്ഫലമാണെന്നു കരുതി വിശ്വാമിത്രനും ശിവനും പ്രത്യക്ഷമായി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു; ലോഹിതാക്ഷനെ ജീവിപ്പിച്ചു; ചന്ദ്രമതിയെ പുകഴ്ത്തി. അവർ മൂന്നുപേരും സ്വതന്ത്രരായി. സത്യം ജയിക്കും എന്നു പരമാർത്ഥം ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ പ്രവൃത്തിമൂലം തെളിയിച്ചു. അദ്ദേഹം പണ്ടത്തെപ്പോലെ രാജാവായി വളരെക്കാലം പ്രജകളെ പരിപാലിച്ചു സുഖിച്ചു വാണു.

സാവിത്രിയും സത്യവാനും

4. സാവിത്രിയും സത്യവാനും.

പണ്ടു മദരാജ്യത്തു അശ്വപതി എന്നൊരു രാജാവു വാണിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരുന്നാൾ സാവിത്രിയെ ഭജിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഒരു പുത്രി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. ആ കുന്യാകയ്ക്കു സാവിത്രി എന്നു പേരിട്ടു.

സാവിത്രിയ്ക്കു പ്രായപൂർത്തി വന്നു. അവൾക്കു ആരിലാണോ പ്രേമം ആ രാജകുമാരനു അവളെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കാമെന്നു അശ്വപതി തീർച്ചപ്പെടുത്തി. സാവിത്രി ഒരു ദിവസം സത്യവാനെ കണ്ടെത്തി. ആ യുവാവു് സാലപരാജാവിന്റെ പുത്രനാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ദ്രുമസേനൻ എന്നായിരുന്നു. ദ്രുമസേനന്റെ രാജ്യം ശത്രുക്കൾ അപഹരിച്ചു. അദ്ദേഹം അന്യനുമായിത്തീർന്നു. ആ വൃദ്ധൻ ഭാര്യയും പുത്രനുമൊന്നിച്ചു കാട്ടിൽ പാപ്പുറപ്പിച്ചു. അക്കാലത്താണു് സാവിത്രി സത്യവാനെ കണ്ടതു്.

സത്യവാനായിരിക്കണം തന്റെ ഭർത്താവു എന്നു സാവിത്രി തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അവൾ വിവരം പിതാവിനെ അറിയിച്ചു. നാരദൻ സത്യവാനു ഒരു കൊല്ലമേജീവിതം ഉള്ളു എന്നു അശ്വപതിയോടു പറഞ്ഞു.

അശപപതി പുത്രിയോടു വേറെ ആരെയെങ്കിലും വരിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ സമ്മതിച്ചില്ല.

പുത്രിയുടെ നിബന്ധത്തിനു അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ കീഴടങ്ങി. അവർ സാവിത്രിയെ സത്യവാൻ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. സാവിത്രി ഭർത്താവൊന്നിച്ചു കാട്ടിൽ താമസവുമാക്കി.

കുരുദിവസം സത്യവാൻ പതിവുപോലെ വിറകുവെട്ടാൻ ആ കാട്ടിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്കു പോയി. അന്നു സാവിത്രിയും ഭർത്താവിനെ പിന്തുടർന്നു. വിറകുവെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ സത്യവാൻ തലതിരിഞ്ഞു നിലത്തുവീണു. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാണനും പോയി. സാവിത്രി ഭർത്താവിന്റെ ശിരസ്സു മടിയിൽ എടുത്തുവെച്ച് കരയുവാൻ തുടങ്ങി. ആ സമയത്തു യമൻ അവിടെ എത്തി. സാവിത്രി യമനോടു ഭർത്താവിന്റെ പ്രാണങ്ങൾ വീണ്ടുകിട്ടുവാനായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ ജീവൻ കഴികെ മറ്റൊരൊരാളിലും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ നല്ലൊന്നു യമൻ പറഞ്ഞു. രാജ്യഭ്രഷ്ടരും അഗതികളുമായ ഭൃമത്സേനനും പതിയും പണ്ടത്തെ നിലയിൽ കണ്ണു തെളിഞ്ഞു രാജ്യാധികാരികളായി വാഴാറാകണമെന്നു സാവിത്രി അപേക്ഷിച്ചു. യമൻ അങ്ങിനെതന്നെ എന്നു അനുഗ്രഹിച്ചു. അവൾ രണ്ടാമതും

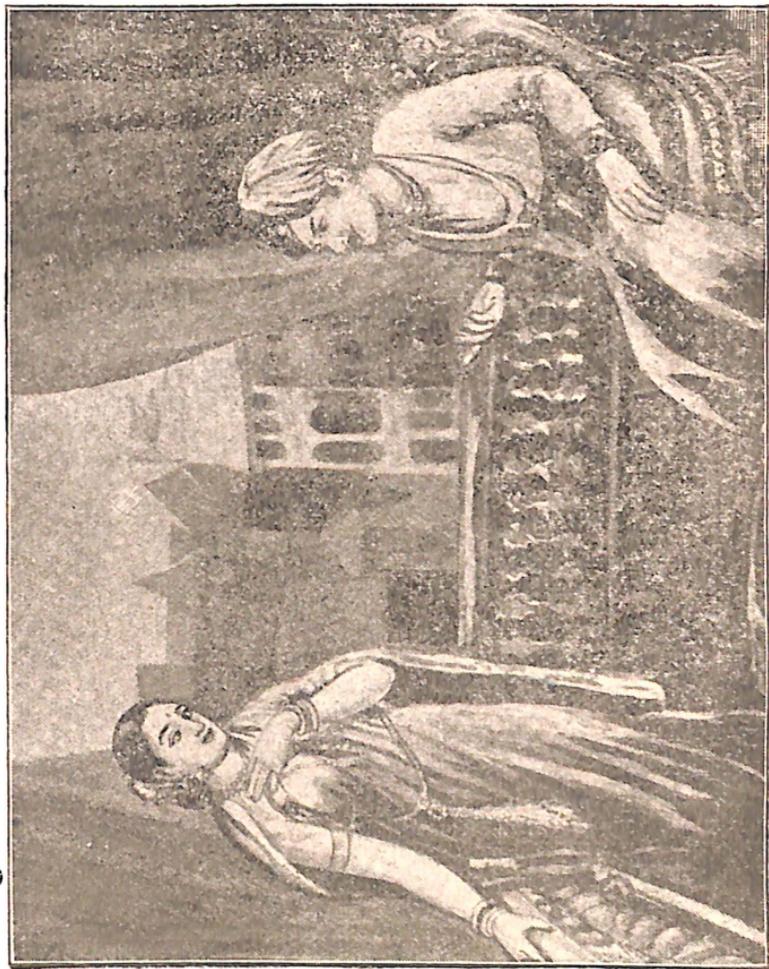
ഒരു വരാ യാചിച്ചു. അതു തനിക്കു അന്വേകം പുത്രന്മാരുണ്ടാകണം എന്നുള്ളതായിരുന്നു. യമൻ അവളുടെ അപേക്ഷ സാധിക്കും എന്നു അനുഗ്രഹിച്ചു. അപ്പോൾ അവളുടെ മുഖവും മനസ്സും തെളിഞ്ഞു. പതിവ്രതയായ ഒരു സ്ത്രീക്കു ഭർത്താവില്ലാതെ പുത്രന്മാരുണ്ടാകുന്നതെങ്ങിനെ എന്നു സാവിത്രി ചോദിച്ചപ്പോളാണ് യമൻ അവരുന്നത്. സത്യവാന്റെ ജീവനെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു നിവൃത്തിയില്ലെന്നായി. അവളുടെ ഭർത്തൃഭക്തി കണ്ടു യമൻ സന്തോഷിച്ചു വന്നവഴിയെ മടങ്ങി. സാവിത്രി പുനർജീവിച്ചു ഭർത്താവിനോടും പിതാക്കളോടുംകൂടി സാലപരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി വളരെക്കാലം സുഖമായി വസിച്ചു.

5. നളനും ദമയന്തിയും.

ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തിൽ നിഷധം എന്നു പേരായ ഒരു രാജ്യമുണ്ട്. പണ്ട് ആ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതു വീരസേനരാജാവിന്റെ പുത്രനായ നളനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അക്കാലത്തുള്ള രാജാക്കന്മാരിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു. നളന്റെ ഭാര്യയാണ് ഭീമരാജാ

വിന്റെ പുത്രിയായ മേയന്തി. സുന്ദരിയും സുശീലയു
മായിരുന്നു അവൾ. അവളുടെ സ്വയംവരത്തിനു ഇ
സ്രാദിദേവന്മാർപോലും ചെന്നിരുന്നു. സ്വയംവരം ക
ഴിഞ്ഞു അവർ മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ കലിയേയും ദോഷ
രനേയും വഴിമധ്യേ കണ്ടു. മേയന്തി നളനെ വേട്ടതു
കലിക്കും ദോഷരനും രസിച്ചില്ല. ആ ദമ്പതിമാരെ എ
ങ്ങിനെക്കെങ്കിലും വിഷമിപ്പിക്കണം എന്നു ഭൃഷ്ടബുദ്ധി
കൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

നിഷധരാജധാനിയിൽ പുഷ്കരൻ എന്നൊരാൾ
വാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെ കലിയും ദോഷരനും
കൂടി പറഞ്ഞിളക്കി. കഥയില്ലാത്ത പുഷ്കരൻ പുതിയ
കൂട്ടുകാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം നളനെ ചൂതിനു വിളി
ച്ചു. നളനും പുഷ്കരനും ചൂതാടി. കലിയും ദോഷരനും
പുഷ്കരനെ സഹായിച്ചു. അതു നളൻ അറിയാതെയും
ആയിരുന്നു. നളൻ കള്ളച്ചൂതിൽ തോറ്റു. രാജ്യം പു
ഷ്കരനു ലഭിച്ചു. നളൻ, പുത്രന്മാരെ ബന്ധുഭവനത്തി
ലേക്കയച്ചതിനുശേഷം മേയന്തിയൊരുമിച്ചു രാജ്യം വി
ട്ടു കാട്ടിലേക്കു പോയി. കാട്ടിൽ അവർ വളരെ കഷ്ട
പ്പെട്ടു. നളൻ മിക്കവാറും ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയായി
ത്തീർന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി അദ്ദേഹം, ഉറങ്ങുന്ന മേ
യന്തിയെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഇതുപണ്ണിരാജധാനിയിൽചെന്നു.

നളം മേലനിയം

അവിടെ ബാഹുകൻ എന്ന പേരും പറഞ്ഞു് ഒരു തേരാളിയുടെ ജോലിയിൽ നാളുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ദേയന്തി ഉണർപ്പോൾ നളനെ കണ്ടില്ല. അവൾ വളരെ വ്യസനിച്ചു. ചില കച്ചവടക്കാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അവൾ ചേദിരാജ്യത്തു ചെന്നുചേർന്നു. രാജമാതാവിന്റെ തോഴിയായി താൻ ആരാണെന്നു അറിയിക്കാതെയും ഭൂഖം പുറത്തു കാണിക്കാതെയും അവൾ ജീവിച്ചു.

ദേയന്തിയുടെ അച്ഛൻ നളനു സംഭവിച്ച ആപത്തറിഞ്ഞു് ഏറ്റവും വിഷാദിച്ചു. അവരെ കണ്ടുപിടിച്ചു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ അദ്ദേഹം കിങ്കരന്മാരെ പലേടത്തേക്കും അയച്ചു. ആ കൂട്ടത്തിൽ സുഭവൻ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്നു നളനെ കണ്ടില്ലെന്നും ദേയന്തി ചേദിരാജ്യത്തു താമസിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നും അറിയിച്ചു. ഭീമരാജാച്ചു് ഉടനെ പരിചാരങ്ങളെ അയച്ചു് ദേയന്തിയെ രാജധാനിയിലേക്കു വരുത്തി.

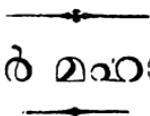
നളനെ അന്വേഷിക്കാൻ ദേയന്തി പല ദിക്കിലേക്കും ആളുകളെ അയച്ചു. ഋതുപണ്ണരാജധാനിയിൽ അദ്ദേഹം സാരമിയായി താമസിക്കുന്നു എന്നു ചിലർ അറിയിച്ചു. നളനെ വരുത്തുന്നതിന്നു ദേയന്തി ഒരു ഉപായം

കണ്ടെത്തി. ദമയന്തിയെ വേരുകൊണ്ട് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നവരിൽ ികരാളായിരുന്നു ഇതുപണ്ണൻ. അവരുകൾ രണ്ടാമതും സ്വയംവരമുണ്ടെന്നു ആ രാജാവ് അറിയുന്നപക്ഷം അദ്ദേഹം ഉടൻ വരമെന്നും കൂട്ടത്തിൽ തേരാളിയും ഉണ്ടാകുമെന്നും ദമയന്തി ഉഘടിച്ചു. അതിനാൽ ആ വിധം ഒരു സ്വയംവരം ഉണ്ടെന്ന് അവൾ ചാരന്മാർവഴി ഇതുപണ്ണനെ ധരിപ്പിച്ചു. ഇതുപണ്ണൻ സന്തോഷപൂർവ്വം വിഭക്തരാജ്യത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ബാഹുകനും ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. കാലതാമസം വരരുതെന്നു കരുതി അദ്ദേഹം വേഗം തേർ തെളിച്ചു. ബാഹുകന്റെ സാമന്ത്രിയും കണ്ടു ഇതുപണ്ണൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അർശപമുദയവിദ്യ അഭ്യസിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് ബാഹുകനിൽ കാണുന്ന യോഗ്യത എന്നു രാജാവു ഗ്രഹിച്ചു. അദ്ദേഹം ആ വിദ്യ ബാഹുകനിൽനിന്നു പഠിക്കുകയും പകരം അക്ഷമുദയവിദ്യ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ഉപദേശം ലഭിച്ചതോടുകൂടി അതേവരെ നളനെ കഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കലി വിട്ടുമാറി.

ഭീമരാജധാനിയിൽ രണ്ടാംവേളിയ്ക്കുള്ള കരേപ്പാടും കാണാതെ ഇതുപണ്ണൻ അതൃപ്തപ്പെട്ടു. ബാഹുകനെ പേർ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന തേരാളി തന്റെ ഭർത്താവായ നളൻതന്നെയാണെന്നു ദമയന്തി ചില പരീക്ഷകളാൽ

മനസ്സിലാക്കി. ഭീമരാജാവു വിവരം അറിഞ്ഞു സന്തോഷിച്ചു. ഈ പണ്ണനങ്ങായ സന്തോഷത്തിനു കൈയും കണക്കുമില്ല. അദ്ദേഹം നളനെ ആരേച്ചു യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

നളൻ പുഷ്കരനുമായി ചൂതാടി നഷ്ടപ്പെട്ട രാജ്യം വീണ്ടെടുത്തു. അതിനുശേഷം ഭായ്യയോടും പുത്രരോടും കൂടി അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം രാജ്യം പരിപാലിച്ചു സുഖമായി വാണു.

6. അലക്സാണ്ടർ മഹാനും കുതിരയും.

മഹാനായ അലക്സാണ്ടറിനെപ്പറ്റി ചിലതു പറയാം. ഇദ്ദേഹം മാസിഡൻരാജ്യത്തിലെ രാജാവായ ഫിലിപ്പിന്റെ പുത്രനാണ്. അലക്സാണ്ടർ ഏറവും ധീരനായിരുന്നു. സദ്ഗുണസമ്പന്നനും പരാക്രമിയുമായിരുന്നു.

ഫിലിപ്പുരാജാവു കുതിരനോട്ടത്തിൽ സമർത്ഥനാണ്. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം സമീപത്തുള്ള ഒരു കുതിരയെ കാണാൻ പോയി. കൂടെ പുത്രനും ഉണ്ടായിരുന്നു. കുതിര വളരെ വികൃതിയായതുകൊണ്ട് അതിനെ വാങ്ങാൻ ഫിലിപ്പിനു മനസ്സുണ്ടായില്ല. പക്ഷേ, ലക്ഷണമൊത്ത കുതിരയായതുകൊണ്ട് വാങ്ങാതെ പോകാനും അദ്ദേഹം

ത്തിനു കഴിയാതെവന്നു. ബുദ്ധിമാനായ പുത്രനു അച്ഛന്റെ മനോഗതം മനസ്സിലായി. 'അനുവാദമുള്ളപക്ഷം ഞാൻ ഈ കുതിരയുടെ പുറത്തുകേറി സവാരി ചെയ്യാം', എന്നു പുത്രൻ കൂസൽ കൂടാതെ പറഞ്ഞു. 'ശരി; എന്നാൽ അതൊന്നു കാണട്ടെ' എന്നു ഫിലിപ്പു മറുപടി പറഞ്ഞ ഉടനെ അലക്സാണ്ടർ കുതിരയുടെ സമീപം ചെന്നു. നിഴൽകണ്ടു പേടിക്കുകയാലാണ് കുതിര വിരളുന്നതെന്നു ആ ബാലനു പെട്ടെന്നു മനസ്സിലായി. ഉടനെ അദ്ദേഹം സൂര്യനു നേരെ കുതിരയെ പിടിച്ചു അതിന്റെ പുറത്തുകേറി കാടിച്ചു. അലക്സാണ്ടർ കാൽ മടമ്പുകൊണ്ട് ഇടക്കിടക്കു തട്ടി കുതിരയുടെ കറുപ്പും ശമിപ്പിച്ചു. അതു മാൻകുട്ടിയേക്കാൾ ശാന്തമായി.

പുത്രന്റെ സാമർത്ഥ്യവും ധൈര്യവും വിവേകവും കണ്ടു ഫിലിപ്പു സന്തോഷിക്കുകയും ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അലക്സാണ്ടറിനോടു പറഞ്ഞതു് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:—'മകനേ, മാസിഡൻപോലെ ഒരു ചെറിയ രാജ്യത്തിനു മാത്രമല്ല നീ രാജാവായതോടുകൂടി. നിനക്കു ഒരു വലിയ രാജ്യംതന്നെ കിട്ടണം. എന്തു ചെയ്യട്ടെ നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ഈ കുതിരയെ വാങ്ങുന്നു. ഇതിനെ നീ യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിച്ചു കൊള്ളുക'. പിതാവിന്റെ ദീർഘദർശനം ഫലിച്ചു. അലക്സാണ്ടർ അനേകം രാജ്യങ്ങൾ കീഴടക്കി ഭരിക്കുകയുണ്ടായി.

7. പത്മിനി.

രജപുത്രന്മാർ എന്നൊരു കൂട്ടരെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇവർ ഏററവും യുദ്ധസാമന്ത്രിയും ഉള്ളവരാണ്. വടക്കേ ഇന്ത്യയിലാണ് ഇവർ ജനിച്ചതും വളർന്നതും. മീവാർരാജ്യത്തു രജപുത്രന്മാർ ധാരാളമുണ്ട്. അവിടത്തെ രാജാക്കന്മാരും രജപുത്രന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ രാജധാനി ചിത്തോരായിരുന്നു.

പത്മിനിയുടെ ഭർത്താവാണ്, ഇതിൽ പറയുന്ന കഥ നടക്കുന്ന കാലത്തു മീവാറിനെ ഭരിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് ഭീമസിംഹൻ എന്നായിരുന്നു. പത്മിനി നല്ല തന്റേടമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നതിനാൽ രാജകാര്യങ്ങളിൽ ഭർത്താവിനെ സഹായിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിവുണ്ടായി.

ഇക്കാലത്തു ദൽഹി ചക്രവർത്തിയായിരുന്നത് അലാവുദീനാണ്. അദ്ദേഹം രാജ്യങ്ങൾ പടവെട്ടിച്ചിടിക്കാൻ അത്യധികം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. മീവാർ രാജ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൂമിയിൽപ്പെട്ടു. പത്മിനിയുടെ അഴകു അലാവുദീനെ വശീകരിച്ചു. ഏതുവിധത്തിലും മീവാർ കീഴടക്കി പത്മിനിയെ സ്വാധീനത്തിലാക്കണമെന്നു ചക്രവർത്തി ഉറച്ചു.

യുദ്ധം ഭയങ്കരമായി നടന്നു. ഭീമസിംഹനെ അലാവുദീന്റെ സൈന്യങ്ങൾ ബന്ധനത്തിലാക്കി. രാജാവിനു നേരിട്ട ആപത്തു മീവാർ പ്രജകളെ വളരെ വേദനിപ്പിച്ചു. ആ സമയത്തും ഭീമസിംഹൻ അലാവുദീനു കീഴടങ്ങുകയുണ്ടായില്ല. ഭീമസിംഹന്റെ സഹോദരനായ ഘോരസിംഹൻ സൈന്യത്തെ നയിച്ചു യുദ്ധം തുടർന്നു. അതുകൊണ്ടും വലിയ പ്രയാജനമാനും ഉണ്ടായില്ല.

പത്മിനി അലാവുദീനു അധീനയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഭീമസിംഹനെ കൊല്ലുന്നതാണെന്നു കേട്ട ജനങ്ങൾ പരിഭവിച്ചു. ഏതുവിധമെങ്കിലും ഭർത്താവിനെ രക്ഷിക്കണം എന്നു പത്മിനി തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഒരു വലിയ ആൾക്കൂട്ടവുമായി അവൾ ശത്രുവായ അലാവുദീന്റെ പാളയത്തിൽച്ചെന്നു സൂത്രത്തിൽ ഭീമസിംഹനെ രക്ഷിച്ചു.

ഭീമസിംഹനെ പിന്തുടർന്ന പത്മിനിയും ചിന്തോദിലേക്കു മടങ്ങി. പത്മിനിയുടെ ചതി അലാവുദീനെ കൂടുതൽ കോപിപ്പുനാക്കി. മീവാർ കീഴടക്കിയിട്ടില്ലാതെ ഇനി മറ്റൊരു കായ്കുമില്ല എന്നു ചക്രവർത്തി ഉറച്ചു. യുദ്ധം ഭയങ്കരമായി നടന്നു. രജപുത്രസേനയും മുക്തിലസേനയും ആയിരക്കണക്കിനു ചത്തൊടുങ്ങി. ഭീമസിംഹനും പോരാടി മരിച്ചു.

പന്തിനിയ്ക്കു ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്നു തീരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ അനേകം രജപുത്രസ്ത്രീകളോടുകൂടി അഗ്നിയിൽ ചാടി മരിച്ചു. അലാവുദീൻ ചിത്തോർ രാജധാനിയിൽ കടന്നുചെന്നപ്പോൾ കണ്ടതു പന്തിനിയുടെ ചിതാഭസ്മം മാത്രമായിരുന്നു.

പന്തിനിയുടെ ധീരത ഇന്നും ഇന്ത്യക്കാർ സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോഴും അവർക്ക് അവൾ ഒരു ദേവതതന്നെ.

8. ചാൻബീബി.

വിജയപുരം രാജാവായ അലി അദിൽഷയുടെ ഭാര്യയാണു ചാൻബീബി. അഹമ്മദനഗരം രാജാവിന്റെ കാമനക്ഷത്രമാണു അവൾ. ഒരു മാതൃകാസ്ത്രയായിരുന്നു ചാൻബീബി. രാജ്യകാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്ന സഭയിലും, പടക്കൂട്ടത്തിലും അവൾ ഒന്നുപോലെ സാമന്ത്രികാണിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന ഭാഷകളിലെല്ലാം ഒരു വിധം നല്ല അറിവും അവൾ സമ്പാദിച്ചിരുന്നു.

അവൾക്കു വീണ വായിക്കാനും പാട്ടു പഠിക്കാനും നല്ലപോലെ അറിയാം. ചിത്രങ്ങൾ എഴുതുന്നതിലും ബീബിയ്ക്കു അതിയായ സാമന്ത്രിം ഉണ്ടു്.

അലി അദിൽഷാരാജാവു തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ അനേകം പ്രദേശങ്ങൾ പടവെട്ടിപ്പിടിച്ചു. അനേകം രാജാക്കന്മാരെ തടവുകാരാക്കി. ചിലരെ അദ്ദേഹം പടക്കളത്തിൽവെച്ച് ആയുധങ്ങൾക്കു ഇരയാക്കി.

യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കയും തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാര്യമാരെ ബീബി സമാശ്വസിപ്പിച്ചു.

ചാങ് ബീബിയുടെ ഭാഗ്യം പെട്ടെന്നു അസ്തമിച്ചു. അലി അദിൽഷാരാജാവു പരലോകപ്രാപ്തനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരുമകൻ ആയിരുന്നു അടുത്ത അവകാശി. ബാലനായിരുന്നു അദിൽഷായുടെ മരുമകനായ ഇബ്രാഹിം അദിൽഷാ. അതിനാൽ ബീബിതന്നെ ഇബ്രാഹിമിനുവേണ്ടി രാജ്യം ഭരിച്ചു.

ബീബിയെ, വഞ്ചകനായ മന്ത്രി ബലം പ്രയോഗിച്ചു തടവുകാരിയാക്കി ദൂരെയുള്ള ഒരു കോട്ടയിൽ പാർപ്പിച്ചു. ആയാൾ പിന്നീട് അധികകാലം ജീവിച്ചില്ല.

റാണിയുടെ അഭാവത്തിൽ എക്'ലാസ്'വാൻ ഭരണാധികാരിയായി. അദ്ദേഹം നയവും ശൌർയ്യവും തീരെ ഇല്ലാത്ത ഒരു ആളായിരുന്നു. അതിനാൽ ഇതുതന്നെ അവസരം എന്നു കരുതി ശത്രുക്കൾ വിജയപുരം കീഴടക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. റാണി ബന്ധനത്തിൽനിന്നു രക്ഷ

പ്രാപിച്ച ഉടനെ ഒരു വമ്പിച്ച സേനയോടുകൂടിച്ചെന്നു ശത്രുക്കളെ ആട്ടിപ്പായിച്ചു. കഥയില്ലാത്ത ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ രാണിയെ ഭ്രഷ്ടയാക്കി; എക്സാസ്ട്രാന്റെ കണ്ണുകൾ ചൂന്നെടുത്തു.

ചാൻബീബി ഏതൊത്താമസിയാതെ വിജയപുരത്തിലെത്തി. ഇബ്രാഹിം അഭിൽഷായ്ക്കു പ്രായപൂർത്തിയെന്ന ഉടനെ രാണി രാജ്യഭാരം ആ യുവാവിനെ ഏല്പിച്ചു. അതിനുശേഷം ആ സ്ത്രീ സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങി. സ്വരാജ്യത്തും അധികദിവസം താമസിക്കാനുള്ള ചുറ്റുപാടുകൾ അല്ല ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അതിനാൽ അവർ അഹമ്മദനഗരംവിട്ടു വിജയപുരത്തേക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോന്നു.

രാണി വിജയപുരത്തിൽവന്നു് ഇബ്രാഹിം അഭിൽഷായെ ഭരണവിഷയത്തിൽ സഹായിച്ചുകൊണ്ടു കാലം പോക്കി. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് അഹമ്മദനഗരത്തെ മുക്തിലചക്രവർത്തി ആക്രമിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടതു്. രാണിയ്ക്കു വിഷാദമായി. എങ്കിലും അവർ ധൈര്യം വിടാതെ ഒരു വലിയ സേനയോടുകൂടിച്ചെന്നു അഹമ്മദനഗരത്തിന്റെ രക്ഷക്കായി യുദ്ധം ചെയ്തു. ബീരാർമാത്രം മുക്തിലചക്രവർത്തിക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു് ആ യുദ്ധം ഒരു വിധത്തിൽ അവസാനിപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം ചാൻ

ബീബി അമ്മയുടെ ഗർഭത്തിൽത്തന്നെ പാപ്പാപ്പിച്ച് ഹമീദ്വാൻ എന്നൊരാൾ രാണിയുടെ ആശ്രിതനായിരുന്നു. അയാൾ ശത്രുക്കളുമായിച്ചേർന്ന് രാണിയെ ചതിയായി വധിച്ചു.

ചാൻബീബിയുടെ സ്വരാജ്യസ്നേഹവും ഭരണസാമർത്ഥ്യവും അതിരറതായിരുന്നു. അതാണ് ഇന്നും അവരുടെ പേർ ജനങ്ങൾ ഭക്തിയോടുകൂടി കാക്കുന്നത്.

9. ശിവാജിയും രാമദാസും.

മഹാരാഷ്ട്രനായകനായ ശിവാജി, ഷാജിയുടെ പുത്രനാണ്. ഷാജി ഇന്ത്യയിലെ ചില രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗം വഹിച്ചിരുന്നതിനാൽ കുടുംബത്തിൽ താമസിക്കുവാനുള്ള അവസരം ദർബ്ബരമായിത്തീർന്നു. അതിനാൽ ശിവാജിയുടെ അമ്മയായ ജീജാഭായിയ്ക്കു പുത്രനെ വളർത്തുവാൻ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിവന്നു. ശിവാജി, അമ്മയുടെ അച്ഛൻ താമസിച്ചിരുന്ന 'ശിവാനരദഗ്ഗ്'ത്തിലാണ് ചെറുപ്പകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. അവിടെവെച്ചാണ് അമ്മ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത കഥകൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു തനിക്കു ഒരു രാജാവകണമെന്ന ആഗ്രഹം ഉണ്ടായത്.

ഭാദോജി എന്ന ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു ശിവാജിയുടെ ഗുരുനാഥൻ. അദ്ദേഹം ശിവാജിയുടെ ജീവിതം ശോഭനമാകുമെന്നു പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. 'വിളയും വിത്തു മുളയിൽ അറിയാ.' എന്നുണ്ടല്ലോ. പഠിച്ച കഴിഞ്ഞ ശിവാജി മറാട്ടാസംസ്ഥാനം മുഴുവനും ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു.

മുസൽമാന്മാർക്കു ശക്തികൂടിയും, മഹാരാഷ്ട്രക്കു ബലം കുറഞ്ഞും വന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അതു്. ആ വാസ്തവം ശിവാജിയെ വേദനിപ്പിച്ചു. ഇനി സ്വസ്ഥമായിരുന്നാൽ ശരിയാവില്ല എന്നു് ആ ചെറുപ്പക്കാരനു തോന്നി. അദ്ദേഹം കുറെ ഭടന്മാരെ ശേഖരിച്ചു ചില പ്രദേശങ്ങൾ അധീനപ്പെടുത്തി. അവയിലൊന്നാണു തോരണദുർഗ്ഗം ഇരുന്ന സ്ഥലം.

ബീജപുരത്തിലെ സുൽത്താൻ ശിവാജിയുടെ പുറപ്പാടു രസിപ്പിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ശിവാജിയോടതിക്കാൻ അബ്സൂൽഖാന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ അയച്ചു. യുദ്ധത്തിൽ ജയം ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു കണ്ടു ശിവാജി സന്ധിയ്ക്കലോചിച്ചു. സുൽത്താൻ അതു സമ്മതിച്ചു. ശിവാജിയെ അപായപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു അബ്സൂൽഖാന്റെ വിചാരം. പക്ഷേ അനുഭവം നേരെ മറിച്ചായിപ്പോയി. ദൈവനിശ്ചയം തടുക്കാൻ ആർക്കാണു സാധിക്കുക!

ശിവാജിയുടെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ശക്തി കണ്ടു അറം ഗസീബുകൂടി അമ്പരന്നു. പലപ്പോഴും ശിവാജി അറം ഗസീബിന്റെ സൈന്യത്തെ തോല്പിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

രാമദാസസ്വാമികളാണ് ശിവാജിയുടെ ഉപദേശാധ്യക്ഷന്മാർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവോടും സമ്മതത്തോടും കൂടിയല്ലാതെ ശിവാജി ഒന്നുംതന്നെ പ്രവൃത്തിക്കാറില്ല; പ്രവർത്തിച്ചിട്ടും ഇല്ല.

ശിവാജി മഹാരാഷ്ട്രനേതാവായി. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തെ നാട്ടുകാർ രാജാവായി ഗണിക്കുകയുണ്ടായില്ല. രാമദാസസ്വാമികൾക്കു ജനങ്ങളുടെ ഈ പെരുമാറ്റത്തിൽ വളരെ വ്യസനം തോന്നി. ശിവാജിയെപ്പോലുള്ള ഒരു മഹാനെ രാജാവായി ഗണിക്കാൻ മഹാരാഷ്ട്രന്മാർ തയ്യാറാകാത്തതു മൂലതയാണെന്നു സ്വാമികൾ മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹം അനേകം പുരോഹിതന്മാരെ വരുത്തി, അവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ശിവാജിയെ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം ചെയ്യിച്ചു. രാമദാസസ്വാമിയെപ്പോലെ തനിക്കും സന്യാസിയായാൽ കൊള്ളാമെന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു ശിവാജി പറഞ്ഞു. സ്വാമികൾ അതു സമ്മതിച്ചില്ല. സമുദായം നാമനില്ലാതെ ഉഴലുമ്പോളല്ല സന്യാസിക്കേണ്ടതെന്നും, വംശരക്ഷ ചെയ്താണ് ശിവാജി വേണ്ടതെന്നും സ്വാമി ഉപദേശിച്ചു. ആ

ഉപദേശം ശിവാജി മരണനിമിഷംവരെ അനുസരിച്ചു-
 1680-ൽ പ്രസിദ്ധനായ ശിവാജിമഹാരാജാവു കാലഗ-
 തി പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം ഇന്ത്യയ്ക്കു
 പൊതുവിലും, മഹാരാഷ്ട്രനാട്കു പ്രത്യേകിച്ചും ഒരു വലി-
 യ നഷ്ടംതന്നെയായിരുന്നു.

10. ബൊഡേഷ്യ.

പണ്ടു റോമയിൽ ക്ലോഡിയസ് എന്നൊരു രാജാ-
 വുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ ഇംഗ്ലണ്ടിനെ ആ-
 ക്രമിച്ചു കീഴടക്കി. ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അദ്ദേഹം കണക്കി-
 ലേറെ ഉപദ്രവിച്ചു. അവരുടെ ധനവും മാനവും ന-
 ശിപ്പിച്ചു.

ഇക്കാലത്താണ് ബൊഡേഷ്യയുടെ ഭർത്താവു അ-
 ദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കൾ ഭാഗിച്ചതു്. മുതലിൽ
 നേർപകുതി റോമൻകാട്കും മറേപകുതി ബൊഡേഷ്യ-
 ക്കും മക്കൾക്കുമായി രേഖാമൂലം വീതിച്ചുവെച്ചു. പ്രഭു-
 മരിച്ചപ്പോൾ പ്രഭുവിന്നു് ഒന്നും കൊടുക്കാതെ സ്വത്തെ-
 ല്ലാം റോമൻകാർ കൈവശപ്പെടുത്തി. ബൊഡേഷ്യയുടേ-
 യും മക്കളുടേയും സ്ഥിതി പരിതാപകരമായിത്തീർന്നു.

ബൊഡേഷ്യ, ക്ലോഡിയസ്സിന്റെ മുമ്പാകെ സങ്കടം
 ഉണർത്തിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തു തനിക്കു തര

വികണമെന്ന് ആ സ്രീ കാൽപിടിച്ചുപേക്ഷിച്ചു. ആ സ്രീയെ തല്ലി എല്ലൊടിച്ചു വിടാൻ ക്ലോഡിയസ് കല്പിച്ചു. ടേമ്പാർ കല്പന നിറവേറി. അമ്മയെ ഉപദ്രവിക്കരുത് എന്നു പറഞ്ഞവകയ്ക്കു മക്കൾക്കും പ്രചാരംകിട്ടി. കാലഗതി നോക്കുക!

റോമൻകാരുടെ ഈ പെരുമാറ്റം ബൊഡേഷ്യയുടെ മനസ്സിനു വെറുപ്പുണ്ടാക്കി. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ബൊഡേഷ്യ ഒരു സൈന്യം ശേഖരിച്ചു തക്കവും പാതു കഴിച്ചുകൂട്ടി. റോമൻ സൈന്യം വെയിൽസിൽ യുദ്ധത്തിലേപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരം നോക്കി ബൊഡേഷ്യ പെട്ടെന്നു ലണ്ടൻപട്ടണത്തെ ആക്രമിച്ചു. റോമൻ സൈന്യത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ അംശമേ അവിടെ അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവർ ബൊഡേഷ്യയുടെ സൈന്യത്തിന് ഇരയായി. നഗരം അവൾക്കു അധീനമായി.

വെയിൽസിൽനിന്നു ഉടനെ റോമൻ സൈന്യം ലണ്ടൻ നഗരത്തിന്റെ അതിർത്തിയിലെത്തി നഗരത്തെ വളഞ്ഞു. ബൊഡേഷ്യയും മക്കളും വളരെ നാൾ പൊരുതുനിന്നു. നിവൃത്തിയില്ലാതെ അവൾക്കു നാടുവിട്ടുപോകേണ്ടിവന്നു. അവളുടെ മക്കൾ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു. ബൊഡേഷ്യയെ കണ്ടുപിടിച്ചു കൊലപ്പെടുത്തണമെന്നു

രോമക്കാർ തീച്ചുപ്പെടുത്തി. പലദിക്കിലും അവർ അവളെ തിരഞ്ഞു. ഭൃഷ്ടനാരായ അവരുടെ പിടിയിൽ പെടാതിരിക്കാൻ ബൊഡോഷ്യ വിഷംകുടിച്ച് ജീവൻ കളഞ്ഞു.

സപരാജ്യത്തിനും, മാനത്തിനും വേണ്ടി മരിച്ച ബൊഡോഷ്യയെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്നും ഭക്തിയോടെ പുകഴ്ചിചരുന്നൂണ്ട്.

11. ആൽഫ്രഡ് രാജാവും അപ്പവും.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു രാജാവായിരുന്നു മഹാനായ ആൽഫ്രഡ്. അദ്ദേഹം ചെറിയ കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ അമ്മ മരിച്ചു. പിതാവാണ് ആൽഫ്രഡിനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത്.

ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ആൽഫ്രഡ് രാജാവായി. അക്കാലത്തു ഡെയിൻകാർ കൂടക്കൂടെ ഇംഗ്ലണ്ടിനെ ആക്രമിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം, ഡെയിൻകാരോടു തോൽക്കാനിടയുണ്ട് എന്നു കണ്ടു കളിച്ചോടിപ്പോയി.

ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഒരാട്ടിയന്റെ വീട്ടിൽ

ചെന്നുകേറി അയാളുടെ സമ്മതപ്രകാരം അവിടെ താമസം ഉറപ്പിച്ചു. ഇടയനും വീട്ടുകാരും അദ്ദേഹം ആരാണെന്ന് എന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഏതുസമയത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം എങ്ങിനെയാണെന്ന് ശത്രുക്കളിൽനിന്നും ഇംഗ്ലണ്ടിനെ രക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു.

ഇടയന്റെ ഭാര്യ അപ്പം ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു. ഇടയ്യേറ്റി വേറെ ഏതോ വേലക്കു അവൾക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. അപ്പം കരിയാതെ നോക്കിക്കൊള്ളണമെന്ന് അവൾ ആൽഫ്രഡിനോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അടുക്കളയിൽനിന്നു പോയത്. സ്വപരാജ്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു തല വുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന രാജാവു അപ്പം കരിഞ്ഞ കഥതന്നെ അറിഞ്ഞില്ല. ഗൃഹനായിക വന്നുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കാര്യ അവളെ വല്ലാതെ ക്രുദ്ധയാക്കി. അവൾ ആൽഫ്രഡിനെ ശകാരിച്ചു; അദ്ദേഹം അപ്പോഴും മിണ്ടാതിരുന്നു.

കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇടയനും കുറെ ആളുകളും കൂടി ആ വീട്ടിലേക്കുവന്നു. കൂടെ വന്നവർ ആൽഫ്രഡ് രാജാവിനെ അന്വേഷിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാനാണ് എത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇതേവരെ അവിടെ താമസിച്ചിരുന്ന ആൾക്കൾ തങ്ങളുടെ രാജാവായെന്നു അപ്പോൾമാത്രമേ ആ വീട്ടുകാർ മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളൂ. ഇടയന്റെ ഭാര്യ വളരെ അമ്പരന്നു.

ആൽഹുഡിനു ആ സ്രീയുടെ നേരെ ലേശമെങ്കിലും കോപം ഉണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം അപരോക്ത, തന്നെ അവിടെ താമസിപ്പിച്ചതിനും തുശ്രുഷിച്ചതിനും നന്ദി പറഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു.

ഡെയിൻകാരെ തോല്പിച്ച രാജ്യം കൈക്കലാക്കി ആൽഹുഡ് പ്രജകളെ വളരെക്കാലം പരിപാലിച്ചു.

12. റോബർട്ട് ബ്രൂസ്സ് , എട്ടുകാലിയും.

സ്കോട്ട്ലണ്ട് എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു അവിടേക്കു വളരെ ദൂരമുണ്ട്. അവിടത്തെ രാജാവായിരുന്നു റോബർട്ട് ബ്രൂസ്സ്. അദ്ദേഹം പ്രജകളെ സ്നേഹപൂർവ്വം ഭരിച്ചു. ചില ശത്രുക്കൾ സ്കോട്ട്ലണ്ട് രാജ്യം പിടിച്ചടക്കി. ബ്രൂസ്സ് യുദ്ധം ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. ഭാഗ്യം ഇല്ലായ്മയാൽ അദ്ദേഹം യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റു. പിന്നെയും അദ്ദേഹം ദൈവനൃത്തെ ശേഖരിച്ചു ശത്രുക്കളോടൊതിന്ത് ഒരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. തുടച്ചുയായി പലതവണയും തോല്പുകളയാൽ ആശയെല്ലാം നശിച്ചു അദ്ദേഹം കാട്ടിൽപ്പോയി ഒരു ഗുഹയ്ക്കകത്തു ഇരപ്പായി. ആ സമ

യത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം ജന്മഭൂമിയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം കരൈകാലി, വലയുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ഇടക്കിടക്കു വല അററുപോകുന്നതും ആയ കായ്യ ബ്രൂസ്സ് കണ്ടു. ആ എട്ടുകാലിയുടെ ശ്രമം എങ്ങിനെ കലാശിക്കും എന്ന് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു. എഴുട്ടുപ്രാവശ്യം ഉത്സാഹിച്ചിട്ടും വല കെട്ടിത്തീർക്കാൻ എട്ടുകാലിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നിട്ടും അതു പിന്മാറുകയല്ല ചെയ്തത്. ഒടുവിൽ അതിന്റെ ശ്രമം സഫലമായി.

എനിക്കും ഈ എട്ടുകാലിയെപ്പോലെ ജയം കിട്ടുന്നതുവരെ പ്രയത്നിച്ചുകൂടെ? എന്നായി ബ്രൂസ്സിന്റെ വിചാരം. ഉടനെ അദ്ദേഹം നാട്ടിൽച്ചെന്നു സൈന്യം ശേഖരിച്ചു വീരോടെ യുദ്ധംചെയ്തു. ഇത്തവണ അദ്ദേഹത്തിനു ജയമുണ്ടായി. കായ്യം സാധിക്കുന്നതുവരെ ഉത്സാഹിച്ചു പണിയെടുക്കുന്ന എട്ടുകാലികളെ ആ രാജാവിനു മരണഘോരം മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

13. തിരുവഞ്ചിക്കുളം.

കേരളത്തിലെ പേരും പെരുമയും ഉള്ള ഒരു സ്ഥലമാണ് തിരുവഞ്ചിക്കുളം. ഈ പ്രദേശം കൊടുങ്ങല്ലൂർ

താലൂക്കിനോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്നു. പണ്ടു് ഒരു വലിയ നഗരമായിരുന്നു അതു്.

കേരളചക്രവർത്തികളായ പെരുമാക്കന്മാരുടെ രാജധാനി തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തായിരുന്നു. തലസ്ഥാനനഗരവും അതായിരുന്നു. വലിയ വലിയ കോട്ടകളും കിടങ്ങുകളും തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന എടുപ്പുകളും അന്നു് അവിടെ കാണാമായിരുന്നു.

രാജധാനിയ്ക്കു ഏറെ അകലെപ്പോയതെ ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു പൊന്നമ്പലമെന്നു പേർ. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു് ഒരു ചൈത്ര്യമുണ്ടു്. ബുദ്ധമതം അവിടെയും പ്രചരിച്ചിരുന്നു എന്നതിന്നു് ഒരു തെളിവുവാണു് ആ ചൈത്ര്യം. ജൈനമതവും കേരളത്തിൽ നടപ്പിലിരുന്നു. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു ജൈനരുടെ വക ഒരു സന്യാസിമഠം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതു് ഇതിലേക്കു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ.

ഒരു നഗരത്തിന്നുവേണ്ട എല്ലാ യോഗ്യതയും തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അക്കാലത്തു കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഒരു തുറമുഖപട്ടണമായിരുന്നു. തമിഴർ അതിന്നു മുച്ചിരി എന്നു പേർ പറഞ്ഞുവന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ കച്ചവടസ്ഥലമായിരുന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർ. വിദേശികൾ പലരും ഇവിടെ കച്ചവടത്തിന്നും മതപ്രചാരത്തിന്നുമായി വന്നിട്ടുണ്ടു്.

എല്ലാംകൊണ്ടും മികച്ച നിലയിൽ നിന്നിരുന്നു. ആ പട്ടണം ഇന്നു പാഴായിക്കിടക്കുന്നു. കേവലം ഒരു നാട്ടിൻപുറത്തിനെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുന്ന ഒരു മഹത്വവും ഇപ്പോൾ അതിന്നില്ല. തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രം മാത്രം പണ്ടത്തെ മഹത്വത്തിന് ഒരു സാക്ഷിയെന്നുവണ്ണം നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചേരമാൻപെരുമാളുടെ ഒരു വിഗ്രഹം ഇരിക്കുന്നുവെന്നു കേൾക്കുന്നു.

14. ഇമയവമ്മപെരുമാൾ.

കേരളം കുറേക്കാലം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭരണത്തിലായിരുന്നു. പിന്നീട് അവർക്ക് അതു ബുദ്ധിമുട്ടായിത്തോന്നി. അതിനാൽ നാട്ടുകാരുമായി ആലോചിച്ചു പരദേശത്തുനിന്നു പെരുമാക്കന്മാരെ വരുത്തി അവരെ കൊണ്ടു രാജ്യം ഭരിപ്പിച്ചു.

ഇവരിൽ ബാണവമ്മ എന്നു പേരുള്ള ഒരു പെരുമാൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മുപ്പത്താറുകൊല്ലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. നീതി, ദയ, ഔദാര്യം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പല നല്ല ഗുണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ബാണവമ്മൻ വിവാഹംചെയ്തതു കരികാലചോളന്റെ പൂത്രിയെ ആയിരുന്നു.

ബാണവർമ്മപ്പെരുമാളുടെ പുത്രനാണ് ഇമയവർമ്മൻ. ഇദ്ദേഹത്തെ ചെങ്കുട്ടവൻ എന്നും വിളിച്ചിരുന്നു. ഇമയവർമ്മൻ അതിപരാക്രമിയും മഹാ ക്രൂരനും ആയിരുന്നു.

കേരളത്തിൽ അനേകം പെരുമാക്കന്മാർ ഭരണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവരിൽവെച്ച് എല്ലാംകൊണ്ടും മുഖ്യൻ ഇമയവർമ്മപ്പെരുമാളാണ്. അദ്ദേഹം രാജ്യം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഉത്തരഇന്ത്യയിലെ ആയുർവംശജരായ വില രാജാക്കന്മാരുമായി യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനു കാരണം, അവർ ശ്രാവിഡജാതിയെ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ശ്രാവിഡമഹത്വം ഇവരെ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കണമെന്നു ഇമയവർമ്മൻ ഉറച്ചു.

അനേകം രാജ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം പടവെട്ടിപ്പിടിച്ചു. പലേ രാജാക്കന്മാരേയും തടവുകാരാക്കി. അവരിൽ രണ്ടു യുവരാജാക്കന്മാരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ പേർ കനകൻ എന്നും വിഭയൻ എന്നുമാണ്. ആ രണ്ടു പേരേയും അദ്ദേഹം ശ്രാവിഡരാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർക്കു കാണാൻവേണ്ടി അയച്ചു.

ഇമയവർമ്മനെ വടക്കേ ഇന്ത്യക്കാർ ഭയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ശ്രാവിഡരുടെ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യവും ഇമയവർമ്മന്റെ ശൈല്യവും അവരെ എന്തെന്നില്ലാതെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു. അയൽരാജാക്കന്മാർക്കു ഇമയവർമ്മനെ വലിയ കാര്യമാ

യിരുന്നു. യുദ്ധകാര്യങ്ങളിൽ അവർ ഇമ്മയവർമ്മന്റെ ഉപദേശം കൈക്കൊള്ളുക പതിവത്രെ!

കേരളം മാത്രമല്ല ഇന്ത്യ മുഴുവൻതന്നെ ഭരിക്കുവാൻ തനിക്കു ത്രാണിയുണ്ടെന്നു പ്രവൃത്തികൊണ്ട് തെളിയിച്ച ഒരു മഹാനാണ് ഇമ്മയവർമ്മപ്പെരുമാൾ. അദ്ദേഹത്തേപ്പോലെ അതിനുമുമ്പോ പിമ്പോ ഒരു ഭരണാധികാരി കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടില്ല. അത്ര വിശിഷ്ടനായിരുന്നു ഇമ്മയവർമ്മൻ എന്ന ചെങ്കുട്ടവപ്പെരുമാൾ.

15. തിരുമലദേവനും മരതകപ്പുഴയും.

കൊങ്കണം എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ട്. അവിടുത്തുകാരെയാണു കൊങ്കിണികൾ അഥവാ കൊങ്ങിണികൾ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നത്. കൊങ്കിണികളിൽ ബ്രാഹ്മണക്കുഗൗഢസാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ എന്നു പേർ. പണ്ട് ഇവർ സരസ്വതീനദിയുടെ കരയിലാണു പാർത്തിരുന്നത്. അതിനാൽ ഇവരെ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു.

കൊങ്കണത്തുനിന്നു ശത്രുക്കളെ ഭയന്നു ചില സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ കൊച്ചിയിൽ കപ്പലിറങ്ങി അവിടെ പാർപ്പാക്കി. അവർ അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രവും പണിയിച്ചു. തിരുമലക്ഷേത്രം എന്നാണ് അതിന്നു പേർ. മരത

കപ്പച്ചകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതാണ് അതിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള വിഗ്രഹം. ഈ വിഗ്രഹം വിദ്യാനഗരം തിരുമലക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നാണ് കൊച്ചിയിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നതെന്നു കേൾക്കുന്നു.

കൊച്ചിയിലെ തിരുമലക്ഷേത്രത്തിനടുത്തായി ഒരു സന്യാസി താമസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൊങ്കണത്തുനിന്നു വന്നവരിൽ ഒരുവനുമാണ്. ആ ഭക്തനു ഒരു ദിവസം ഇങ്ങിനെ ഒരു ഭക്തമുണ്ടായി: —‘വിദ്യാനഗരം ക്ഷേത്രത്തിൽ മാതകപ്പച്ചകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു വിഗ്രഹം ഉണ്ട്. അത് ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക. എന്താൽ സകല ശ്രേയസ്സും ഉണ്ടാകും’.

സന്യാസി ഉടനതെന്ന വിദ്യാനഗരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടത്തെ അമ്പലം ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. നമ്മുടെ സന്യാസി വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കോവൽക്കുളത്തിൽനിന്നു ആ വിഗ്രഹം കണ്ടെടുത്തു കൊച്ചി ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു വിധിപോലെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ആ വിഗ്രഹം ഇപ്പോഴും കൊച്ചി തിരുമലക്ഷേത്രത്തിൽ ഉണ്ട്. വിഗ്രഹം കൊണ്ടുവരുന്ന വഴിക്കു ചില സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ അതു തട്ടിപ്പറിച്ച് ആലപ്പുഴ തിരുമലക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ ഒരുങ്ങി. പക്ഷേ അവർക്കു സാധ്യമായില്ല.

കൊച്ചിയിലെ സാരസ്വതബ്രാഹ്മണർ ഇക്കാലത്തു ആ വിഗ്രഹത്തെ പൂജിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു.

16. കൂടൽമാണിക്യം.

ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിനു കൂടൽമാണിക്യം ക്ഷേത്രം എന്നൊരു പേർകൂടി പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഈ ക്ഷേത്രം ഇരിങ്ങാലക്കുട തീവണ്ടിയാഫീസിൽനിന്നു അഞ്ചുനാഴിക പടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

കൊല്ലവർഷം 516-മാണ്ടിൽ ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ കാണാട്ടുകരക്കാരൻ ഒരു കുമാരക്കുറുപ്പു * ഭജനം നടത്തിയിരുന്നു. രോഗശമനത്തിനാണ് അയാളിങ്ങിനെ ചെയ്തത്. ഭജനക്കാലത്തോടുകൂടി വിവിധത്തിലേക്ക് ഒരു വലിയ തേജസ്സുള്ളതായി കുറുപ്പു കണ്ടു. അയാൾ പറഞ്ഞു ക്ഷേത്രാധികാരികളും കാഴ്ചം മനസ്സിലാക്കി. പരിശോധിച്ചതിലും അസത്യമല്ല കുറുപ്പു പറഞ്ഞതെന്ന് അവർക്കു ബോദ്ധ്യം വന്നു.

മാണിക്യത്തിന്റേതുപോലുള്ള ഒരു പ്രഭയാണ് വിവിധത്തിൽ കണ്ടത്. മറ്റൊരു മാണിക്യക്കല്ലു കൊണ്ടുവന്നു ചേർത്തുവെച്ചു നോക്കണമെന്നായി ഉൾരാജാക്കാരൻ. രത്നം കായംകുളം രാജാവിന്റെ കൈവശം ഉണ്ടെന്നു കുറുപ്പു പറഞ്ഞു. വേണമെങ്കിൽ അതു വരുത്തിത്തരാമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഉൾരാജാക്കാരനെ ആവശ്യപ്രകാരം കുറുപ്പു കായംകുളത്തേക്ക് എഴുത്തും കൊടുത്തു

* കുമാരക്കുറുപ്പല്ല രാമക്കുറുപ്പാണെന്നു ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നു.

ആളെ അയച്ചു. ആവശ്യം കഴിഞ്ഞ ഉടൻ രത്നം മടക്കി അയക്കണമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിനേൽ രാജാവു മാണിക്യം കൊടുത്തയക്കുകയും ചെയ്തു.

മാണിക്യക്കല്ലു ബിംബത്തിലെ തേജസ്സിനോടു ചേർത്തുവെച്ച് പരിശോധിച്ചു. പരിശോധനക്കിടയിൽ ആകല്ലു ബിംബത്തിലെ തേജസ്സുമായി ലയിച്ചു. കാണികൾ വിസ്മയിച്ചു. അന്നു മുതൽക്കു ദേവനു കൂടൽമാണിക്യം എന്ന പേരുണ്ടായി.

രത്നം തിരിയെ കൊടുക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതിൽ പരിതപിച്ചുകൊണ്ട് ഉയരാഴ്ചക്കാർ വംസ്തവസ്ഥിതി കായംകുളം രാജാവിനെ ധരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം രത്നം നഷ്ടപ്പെട്ടതിനു പകരമായി ഭക്ഷത്രത്തിലെ ഉയരാഴ്ചസ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നു മറുപടി അയച്ചു. മറ്റു ഉയരാഴ്ചക്കാർ കായംകുളം രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മറിച്ചൊന്നും തോന്നിയില്ല. പെരുമ്പടപ്പു രമ്പുരാനുമായി ആചോചിപ്പിച്ചതിനുശേഷം അവർ ഉയരാഴ്ചക്കാരിൽ പ്രധാന സ്ഥാനം കായംകുളം രാജാവിനു കൊടുത്തു.

രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം കുറച്ചു ഭക്ഷത്രകായങ്ങളുൾ നടത്തിവന്നു. കാലക്രമത്തിൽ കുറപ്പിനെ മാണിക്യൻ കേരളൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടി തച്ചടയകയ്യളായി അവരോധിച്ചു.

മാർത്താണ്ഡവർമ്മഹാരാജാവു കായംകുളം രാജാവിനെ തോല്പിച്ചു രാജ്യം കൈവശമാക്കിയപ്പോൾ അതേ

വരെ കായംകുളം രാജാവിൽ ലയിച്ചിരുന്ന. ക്ഷേത്രാധി
കാരവും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു കയറ്റി. പിന്നീടു കയ്യ
ളവരോധത്തിനുള്ള അവകാശവും തിരുവിതാംകൂർ മഹാ
രാജാവിനായി.

17. വാസ്തോധിഗാമ.

ക്രിസ്തുവർഷം 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് പോത്തുഗീസ്സു
കാരനായ വാസ്തോധിഗാമ കോഴിക്കോടുവന്നത്. ഗാ
മയും കൂട്ടുകാരും വന്നപ്പോൾ അവിടെയുള്ള കച്ചവട
ക്കാർ ഭയപ്പെട്ടു. തങ്ങളുടെ കച്ചവടത്തിനു പോത്തുഗീ
സ്സുകാർമൂലം ഇടിയു തട്ടിയെങ്കിലോ എന്നായിരുന്നു അ
വർ ഭയം. ഗാമയും പരിവാരങ്ങളും കോഴിക്കോടു ക
പ്പലിറങ്ങി. അന്നു കേരളരാജാവു സാമൂതിരിയായിരുന്നതിനാൽ അവർ അദ്ദേഹത്തെ മുഖം കാണിച്ചു. സാ
മൂതിരി പോത്തുഗീസ്സുകാർക്കു വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്
തുകൊടുക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു.

മാപ്പിളമാരായിരുന്നു അന്നു അവിടത്തെ പ്രധാന
കച്ചവടക്കാർ. അവർ പോത്തുഗീസ്സുകാരെ ഉപദ്രവി
ക്കാൻ തുടങ്ങി. സാമൂതിരി അറിയാതെ അവിടത്തെ
ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മാപ്പിളമാരോടു കോഴയാങ്ങി പോത്തു
ഗീസ്സുകാരെ ദ്രോഹിച്ചു.

കാഴ്ചം ഇങ്ങിനെയാണുണ്ടായെന്നു എങ്കിലും ഗാ

മയ്യ കച്ചവടത്തിൽ നല്ല കണ്ണണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വളരെ ആദായം കിട്ടി. സാധനങ്ങളെല്ലാം വിറ്റഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ കോഴിക്കോടു വിട്ടുകയം ചെയ്തു.

ഗാമയ്യ ശേഷം പിന്നേയും പലേ പോതുഗീസ്സുകാരും മലയാളക്കരയിൽ കച്ചവടത്തിന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. പതിവുപോലെ മാപ്പിളമാരുടെ ശല്യവും അവർക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ പോതുഗീസ്സുകാരുടെ കച്ചവടസാമ്രാജ്യം മുഴുവൻ മാപ്പിളമാർ നശിപ്പിച്ചു. അവർ ചെയ്ത ധിക്കാരത്തിന്നു സാമൂതിരി സമാധാനം ചോദിക്കാത്തപക്ഷം തങ്ങൾ അടങ്ങുകയില്ല എന്നു പോതുഗീസ്സുകാർ സാമൂതിരിയെ അറിയിച്ചു. സാമൂതിരി ഒരു മറുപടിയും കൊടുത്തില്ല. പോതുഗീസ്സുകാർ കോഴിക്കോടു നഗരം വെടിവെച്ചു തകർത്തു.

പിന്നീടു അവർ കൊച്ചിക്കാണ് പുറപ്പെട്ടത്. കൊച്ചിരാജാവു അവർക്കു വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. പോതുഗീസ്സുകാർ വന്നതോടുകൂടി കുരുമുളകെല്ലാം അവർ വിലക്കുവാങ്ങി. അതേവരെ സാമൂതിരിക്കായിരുന്നു ഇവിടത്തെ കുരുമുളകു മുഴുവൻ കൊടുത്തിരുന്നത്. സാമൂതിരി കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കച്ചവടനായത്തിൽ കോപിച്ചുവശായി. അതിന്റെ ഫലമായി വില ഏല്പങ്ങളും നടന്നു. പക്ഷേ കൊച്ചിക്കു അതു കൊണ്ടു പറയത്തക്ക കോട്ടമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. പോതുഗീസ്സുകാർ കൊച്ചിരാജാവിനെ അവർക്കു കഴിയും ഉടെല്ലാം സഹായിച്ചു.

വാസ്കോഡിഗാമ കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന അവസരത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കാരായ ക്രിസ്തു പ്രാനികൾ അവരെ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം ഗാമയ്ക്കു കൊടുത്തു. മുഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നു ഗാമ ക്രിസ്തുപ്രാനികളെ രക്ഷിച്ചു. അവർക്കുവേണ്ട ജീവിതസൗകര്യവും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

കച്ചവടമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുവന്ന പോർത്തുഗീസ്സുകാരിൽ പ്രധാനി ഇവിടത്തെ 'മേൽക്കോയ്മയായിത്തീർന്നു. ആൽബുക്കർക്ക് മുതലായവർ ഭരണാധികാരികളുമായി പക്ഷേ പറങ്കികളുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ കലഹം ആരംഭിച്ചു. ഈ സംഗതി അറിഞ്ഞ ഉടനെ പോർത്തുഗീസ്സുരാജാവു ഗാമയെ കേരളത്തിലെ ഭരണാധികാരിയായി നിയമിച്ചു. ഗാമ മൂന്നാമതും കേരളത്തിലേക്കു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ എത്തിയ ഉടനെ പറങ്കികളുടെ കക്ഷിമത്സരം ഒതുക്കുകയും അവരെ യോജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗാമയുടെ ഉദ്ദേശം മുഴുവൻ ഫലിച്ചില്ല. കൊച്ചിയിൽ വന്നിട്ടു മൂന്നുമാസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി അദ്ദേഹം മരിച്ചു. വാസ്കോഡിഗാമയുടെ മരണാനുമതിയെന്നീല്ല മരണകാരണം.

ഗാമ ഭരണസാമന്ത്രിയും നയവുമുള്ള ആളായിരുന്നു. അതിബുദ്ധിമാനായിരുന്നതിനാൽ കേരളീയരിൽ പലരുടേയും പ്രീതിവിശ്വാസങ്ങൾക്കു പാത്രമായിത്തീർന്നു ആ പറങ്കിപ്രമാണി.

